

MOCADOR

Informatiu per la lluita antimilitarista

- Joan Cruz Rodriguez.
És a la "Model" (19-2-90)
En el carrer (3-3-90)
- Joan Behnake.
És a la "trini" (19-2-90)

En llibertat [2/3]

- 23-2-90 {
- Guillermo de la Cuesta (Burgos)
TERCAT A FILLAR EL 3-4-90
 - Fernando Nicasio (Burgos) **ALCALA**
TERCAT A FILLAR 4-4-90
 - Carme Sanz (sobrevingut) (Burgos)
 - Marc Bigas (Burgos) **AL CARRER 24-3-90**

3-3, LIBERO, LIBERO

→ Inigo Trasuegas (Arasate)
detingut 26-2. Presó Alcala

Detingut a la 1a de l'Alcala

Quique Martínez de Juan (Madrid)
en llibertat el 27 de 4 d'abril

MOCS

PAÍS VALENCIÀ:

MOC València
Blanquerias, 4, 1
46003 València

COMARQUES DE PONENT:

MOC Ponent
Aptat. Correus 850
Lleida

MALLORCA:

Grup d'Objectors Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:

MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

EMPORDÀ:

MOC Empordà
Reliquer, 25
17753 Espolla

MARESME:

Assemblea Antimilitarista del Maresme
Casal Independència
Camí Rei, 504, 1
Mataró

GROC
Grup de Recolzament als Objectors
Elsenda de Montcada, 53
08330 Premià de Mar

VALLÈS ORIENTAL:

MOC Vallès Oriental
Ateneu Popular
Plaça de l'Església, 9, 3-2
08400 Granollers

MOC (Manolú)
Dos de Maig, 31, At-1
08450 Parets del Vallès

GARROTXA:

Agrupació Naturalista de la Garrotxa
Servei Comarcal de Joventut
Torre Melagride
Passeig de Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:

Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

Assemblea Antimilitarista del Bages
Guimerà, 53, 2-1
08240 Manresa

RIBERA D'EBRE:

MOC (Carles)
Plaça Major, 4
43746 La Serra d'Almos

BAIX LLOBREGAT:

MOC Bellvitge
Prado, 12, 13-1
08907 L'Hospitalet

Grup d'Objectors de Sant Just
Casal de Joves de Sant Just
Plaça del Parador s/n
08960 Sant Just Desvern

ANOIA:

MOC Anoia
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

BAIX CAMP:

MOC Reus
Ateneu Libertari de Reus
Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONÈS:

MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila
Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

MOC Casal de la Pau
Cervantes, 2, prel-1
08001 Barcelona

OSONA:

Assemblea Antimilitarista i d'Objectors
Casal Sant Just
Sant Just, 1, 2
08500 Vic

BERGÜEDA:

Assemblea Antimilitarista del Berguedà
Aptat. Correus 30
08600 Berga

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA:

SIOC
Escola Tècnica Superior d'Enginyers de
Telecomunicacions
Jordi Girona i Salgado, s/n Berraco C
08034 Barcelona

SUMARI MOCADOR 16

MOCADOR 16. 1

GUERRA DEL GOLF

APUNTS D'UNA GUERRA ANUNCIADA, Miquel de Vic. 4

DESERCIÓ ARA. 9

MANUEL BLÁZQUEZ. Entrevista, Redacció. 10

JOSÉ ANTONIO ESCALADA. Entrevista, Redacció. 11

MANIFESTOS I MANIFESTACIONS. 13

UN CRIM, Jordi Muñoz. 15

ERA D'OBSCURITAT, Núria Rodríguez. 15

CINC REFLEXIONS ABANS DE LA PRÒXIMA GUERRA, Jordi Garcia. 16

VAGA DE FAM PER LA PAU. Entrevista, Mercè, Miquel i Pere. 18

LA JIHAD: DE L'ESPASA ALS MÍSILS SCUD, Laura Feliu. 20

INFORMACIONS

QUÈ PASSA AMB ELS INSUBMISOS?, Juan Sanchis. 21

UNA OCUPACIÓ PACÍFICA, Marc, l'alegre insubmis. 22

INSUBMISOS EMPRESONATS. Redacció. 23

MOC, NO GRÀCIES?, Moc. 24

2a MARXA ANTIMILITARISTA. 25

BREUS, Redacció. 26

LLUÍS LLACH, INSUBMÍS, Redacció. 27

INTERNACIONAL

MALEÏT SIGA L'ANY SOCIAL OBLIGATORI, Traducció i notes de Pàtric. 28

DIVERSOS

ADÉU PORTAVIONS, C3A. 32

DEMOCRÀCIA I TECNOLOGIA, Un que passava per aquí. 33

LLIBRES, Gustinet. 34

ENCREUAT, Marc. 35

KLEENEX, La competència. 36

EQUIP DE REDACCIÓ

Han col·laborat en l'elaboració d'aquest MOCADOR:

Coordinació, correcció, maqueta, il·lustració i tota mena de feines brutes: Txell, Joan Carles, Yon, Miquel, Pere i col·laboradors habituals.

Redactors i altres activitats: Pep Manel, Mercè, Pere, Miquel de Vic, Tintín, Haddock, Jordi Garcia, Marc l'alegre insubmis, Roger, Núria Rodríguez, Laura Feliu, Juan Sanchis, Pàtric i Gustinet entre d'altres.

MOCADOR 16

Dijous 17 de gener, 1:38 de la matinada, al casal encara estàvem de reunió. Sona el telèfon. Algú dels que s'havia escaquejat de venir és a l'altre costat de l'aparell, ens diu que els americans han començat a bombardejar Bagdad, se'ns gela la sang i triguem un xic en reaccionar. Potser perquè érem molts els que encara manteníem l'esperança que al final s'imposaria la raó i s'arribaria a una solució negociada, fent cas de la gran quantitat de mobilitzacions arreu del món en favor de la pau.

Dos dies abans es manifestaven a Barcelona 80.000 persones exigint la pau. El mateix dia 15 una vaga a l'ensenyament és seguida pel 95 % dels estudiants, 60.000 dels quals es manifesten a Barcelona i prop de 40.000 en d'altres poblacions catalanes. En una de les setmanes de majors mobilitzacions a tot el món per la pau.

Però passen els minuts i el bombardeig es confirma. A partir d'aquí sorgeixen noves mobilitzacions de tot tipus, a un ritme frenètic (manis, cadenes humanes, xerrades, debats, vagues escolars d'estudiants i d'ensenyants, vagues laborals, minuts de silenci, escultures per la pau, concentracions...). El 18 de gener una altra vaga d'estudiants mobilitza 50.000 persones a Barcelona, 4.000 a Girona, 5.000 a Reus, 500 a Tarragona, també a València i Mallorca es fan importants mobilitzacions. En total a tot l'estat 2 milions de persones participen aquell dia en actes simbòlics a favor de la pau. Una bona part de la població que normalment no protesta pel fet que hi hagin exèrcits comença a reaccionar. A Barcelona es crea la comissió de pares de soldats enviats al golf, que si en un principi es limitaven a demanar que tornessin els soldats de lleua, acaben cridant "cap soldat al Golf".

La premsa, excepte alguna excepció, boicoteja i censura descaradament alguns temes que si ja normalment censuraven, aquests dies que l'opinió pública està més sensibilitzada no és interessant que surtin gaire; un exemple clar és la insubmissió. Ens venen per televisió, ràdio i diaris que és una guerra legal (Pérez de Cuellar: la guerra del golf no és la nostra però és legal), neta, on no hi ha mort, només es destrueixen objectius militars i justa, Saddam Hussein és un nou Hitler i se l'ha d'aturar per la força. Un grup de periodistes es desmarca d'aquest muntatge i creen el diari de La Pau, agobiats del tractament que es dona a la guerra als seus respectius diaris.

El govern i els militars es posen nerviosos, el tema se'ls escapa de les mans i no saben com controlar-lo (filtracions de l'operació Papa Tango, declaracions del Capità General del Cantàbric José López de Arenosa: "se ha privado a la flotilla de compartir con los aliados el puesto de mayor riesgo y fatiga como demandan las santas ordenanzas y la tradición de la Armada", el jutge togat militar de Barcelona Ricardo Izquierdo declara a un diari que els desertors són uns covards, l'endemà quasi la totalitat dels partits polítics demanen la seva dimissió, responsables del ministeri de defensa manifesten que amb l'augment tant fort de l'objecció legal (5786 peticions només l'octubre de 1990) es posa en risc el model de defensa nacional, ens assabentem per la premsa nord-americana que els B-52 que bombardegen Iraq surten de Morón, les bombes les traslladen avions espanyols des de Saragossa. El govern es veu obligat a ajornar per tres cops el famós debat sobre la reforma del servei militar, a l'espera, potser, de sortir una mica de l'actual caos.

Entremig de tot aquest merder el dia 21 de gener de 1991 passarà a la història del moviment antimilitarista com el primer judici a objectors insumisos a la PSS. El judici es realitza a Albacete, entre grans mobilitzacions i accions de protesta a tot l'estat. Se'ls condemna a la pena "mínima" de 2 anys, 4 mesos i 1 dia, la mateixa per a tots ó.

I aquest no ha estat l'únic; els judicis a insumisos a la PSS estan començant a caure. En una nova ofensiva repressiva del govern per intentar aturar el que és irremediable, ja són més de 1500 els insumisos a tot l'estat i continua creixent. Donat que no han pogut aturar la insubmissió amb la repressió als insumisos directes al servei militar (l'època de més resposta popular va ser pels consells de guerra, ara tots els processos oberts a insumisos al servei militar estan aturats, la sentència contra en Carlos i en Josep Maria està cautelament suspesa, tot això en espera que el Tribunal Constitucional resolgui el conflicte plantejat pel jutge togat militar de Pamplona. Tot i així alguns jutges militars, entre ells, com no, el de Barcelona Ricardo Izquierdo continuen amb la tàctica d'empresonaments preventius a objectors de manera selectiva) ha optat ara per atacar

els insumisos a la PSS, uns éssers insolidaris que es neguen a col·laborar amb la societat, ja no es tracta d'un consell de guerra a uns pobres nois que no volen fer la mili.

Se'ns està intentant criminalitzar des de totes bandes: editorial de la Vanguardia: "entre ellos (los pacifistas) destacan los ruidosos propagandistas de la insumisión, una nueva radical y antisocial forma de eludir el servicio militar o el servicio sustitutorio". Des del govern s'ha comparat els pacifistes amb els terroristes. El Fiscal General de l'estat Leopoldo Torres ha amenaçat de perseguir tothom que faci apologia de deserció i insubmissió. També s'impedeix l'entrada del SIOC-MOC al Consell Nacional de la Joventut.

Aquest període ens ha servit per recuperar i enfortir campanyes que teníem un xic oblidades: dret a l'objecció abans, durant i després del servei militar traduït en insubmissió, deserció o objecció post mili.

Estem aconseguint que cada cop més amplis sectors de la societat es posicionin contra la guerra i a favor de totes les formes de desobediència civil, com a mínim de paraula.

Però no ens podem quedar només aquí, hem d'aconseguir que la gent que ara crida no a la guerra, s'adoni que mentre hi hagi exèrcits hi haurà guerres, i si volem que no hi hagi guerres tampoc podem valer que hi hagi exèrcits. No ens hem d'adormir, hem d'aprofitar el moment actual per fer que el que avui és el somni d'uns pocs sigui demà una realitat guanyada per tots. I quan les properes generacions mirin els llibres d'història no es puguin creure que en aquest món hi havia hagut exèrcit, que hi ha havia uns estats que imposaven la seva raó i la seva justícia per la força, que aquests estats servien per controlar i reprimir els pobles i les persones, que mentre milions de persones morien de fam, es destinaven milers i milers de milions en armament, que aquí s'oposava a tot això i defensava la llibertat de consciència se l'empresonava.

Potser serà aquest el futur que ens espera o potser no, però creiem que val la pena lluitar per intentar-ho.

APUNTS D'UNA GUERRA...

Això pretén ser un petit recull sintètic dels aconteixements previs a la Guerra del Golf i d'algunes de les repercussions i respostes que ha generat. És impossible reflectir la totalitat d'actes, manifestacions, declaracions que hi ha hagut, degut a que han sigut molts els col·lectius, organitzacions, plataformes, associacions, etc que des de sempre s'han oposat, s'oposen i s'oposaran a qualsevol la guerra. Tampoc han faltat aquelles organitzacions, sobretot polítiques, que de manera oportuna, han aprofitat l'ocasió per guanyar-se mercat, com s'ha posat de manifest amb la polèmica arran de la deserció dels objectors insumisos.

LES ARRELS DEL CONFLICTE?

1899

El territori de l'actual Kuwait es deslliga de l'Imperi Otomà i deixa de dependre de la província de Bàssora passant a ser un protectorat britànic.

1918

Cau definitivament l'Imperi Otomà

1916-1926

França i Anglaterra es reparteixen els països àrabs que formaven part de l'Imperi Otomà. L'any 1918 l'Iraq és posat sota comandament britànic. La inserrecció dels nacionalistes instaurarà el regne d'Iraq però sota la supervisió d'un

comisari britànic. L'Iraq anirà conquerint la seva independència a poc a poc.

1948

L'ONU crea l'Estat d'Israel a Palestina i s'inicia un període de guerres entre àrabs i jueus amb l'ocupació de més territoris palestins per part de l'Estat d'Israel.

1956

Els revolucionaris destitueixen i assassinen el rei Faysal II d'Iraq. Començarà un període de cops d'estat amb assassinats inclosos, fins que pren el poder Saddam Hussein.

1961

El general Kassem, aleshores cap d'estat iraquí, retira les concessions a les multinacionals (sobretot angleses) que explotaven el petroli d'Iraq.

La Gran Bretanya concedeix la independència a Kuwait.

1967 L'exèrcit israelià ocupa Jerusalem, Gaza i Cisjordània on l'Estat Israelí hi comença a instal·lar colònies jueves. L'ONU no decreta cap embargament ni autoritza cap guerra.

1972

El govern d'Iraq s'alia amb l'URSS.

1979

Saddam Hussein accedeix al poder de l'Iraq, des del primer moment es manifesta favorable a: (1) formar un imperi àrab per alliberar els països àrabs de la tutela occidental, (2) procurar una sortida al mar a l'Iraq (bàsicament per poder

exportar petroli en millors condicions) i (3) combatre l'estat sionista d'Israel.

Cau el règim prooccidental de l'Iran i triomfa la revolució islàmica.

1980

L'exèrcit d'Iraq envaeix Iran aprofitant la debilitat del règim persa acabat d'estrenar per tal de, entre altres raons, proporcionar una sortida al mar d'Iraq amb l'ocupació de l'estuari de Shat-el-Arab. L'ONU i els Estats Units no condemnen la invasió. No es fa cap bloqueig ni l'ONU autoritza la guerra. La guerra durarà fins el 1988 i moriran més d'un milió de persones. Els governs occidentals consideren l'Iran com el dolent de la pel·lícula i recolzen l'Iraq amb la venda d'armament. L'exèrcit dels EEUU ajudarà l'Iraq enfonsant vaixells de guerra iranians i un avió civil carregat de passatgers. Mentre dura la guerra Espanya ven armes a Iraq per valor de 32.700 milions de pessetes. Iraq aprofita la guerra per exterminar amb armes químiques part de la població del Kurdistan. Iraq paga aquestes armes i les altres amb crèdits dels governs de Kuwait i d'Àrabia Saudí i de bancs occidentals.

1986

Espanya entra a l'OTAN i el president del govern espanyol afirma que "cap soldat espanyol sortirà fora del territori"

Juliol de 1988

Es declara l'alto el foc a la guerra entre

ANUNCIADA

Iraq i Iran. Comença la reconstrucció dels respectius països.

Juliol de 1990

Iraq encara deu 80.000 milions de dòlars a Kuwait i altres països de la regió. Iraq reclama part del territori de Kuwait com a seu i el seu exèrcit es situa a la frontera amb Kuwait per provocar un augment del preu del petroli per fer front als crèdits. Es comencen unes negociacions entre Iraq i Kuwait per discutir la sobirania de dues illes del Golf Pèrsic davant la costa de Kuwait. El govern de Saddam Husein insinua a l'embaixadora dels Estats Units a Bagdad que podria emprendre mesures de força. L'embaixadora no fa cas de l'advertència i s'en va de vacances.

31 de juliol de 1990

Es trenquen les negociacions entre Iraq i Kuwait

COM ES RESOLEN ELS CONFLICTES?

2 d'agost

L'exèrcit d'Iraq envaeix Kuwait. Els ciutadans occidentals són retinguts com a hostatges (exceptuant els assessors militars francesos i russos). Un dels hostatges espanyols que es trobava a l'Iraq estava venent armes d'Explosivos Alaveses (empresa filial de KIO - multinacional kuwaití-) a l'exèrcit iraquí. El Consell de seguretat aprova la primera de 12 resolucions contra l'Iraq en la que li

exigeix la retirada de Kuwait.

Uns dies després MOC, Milli-kk i CDDT, en roda de premsa, fant una crida a la deserció i per la Pau.

3 d'agost

El govern d'Estats Units anuncia que enviarà soldats al Golf.

6 d'agost

L'ONU aprova un embargament econòmic i militar a l'Iraq promogut pels governs occidentals, el d'Estats Units al davant de tots. Els Estats Units enviaran 200.000 soldats a la zona abans de que el Consell de Seguretat de l'ONU ho autoritzi. Més tard ho faran Gran Bretanya, França, Itàlia, Marroc, Espanya, Síria, Egipte entre d'altres.

15 d'agost

Sadam Hussein proposa la pau a l'Iran per poder-se dedicar íntegrament a la guerra amb els Estats Units.

20 d'agost

Madrid: el govern decideix enviar els primers 400 soldats al Golf.

25 d'agost

El Consell de Seguretat de l'ONU autoritza l'ús de la força per a fer respectar l'embargament.

5 de setembre

L'Oficina d'Informació per a la Defensa dels Soldats (IDS) i la Coordinadora de pares dels soldats enviats al Golf presenten una denúncia acusant el govern espanyol de detenció il·legal i

prevaricació dels funcionaris, entenent que la decisió d'enviar tropes al Golf vulnera la constitució.

6 de setembre

Barcelona: primera manifestació contra la guerra del Golf i per exigir el retorn dels soldats.

23 de setembre

Yova York: l'ONU decreta l'embargament total contra l'Iraq. Segons un informe internacional, moren centenars de nens als hospitals d'Iraq per manca de medicaments.

8 de novembre

Barcelona: es manifesten 300 estudiants de secundària. A la tarda una manifestació d'objectors aplega 1.000 persones.

15 de novembre

El President de la Conferència de Bisbes dels EUA, en nom de tots ells, adreça una carat a Bush en la qual li demana que no respongui la invasió de l'Iraq contra Kuwait amb una guerra.

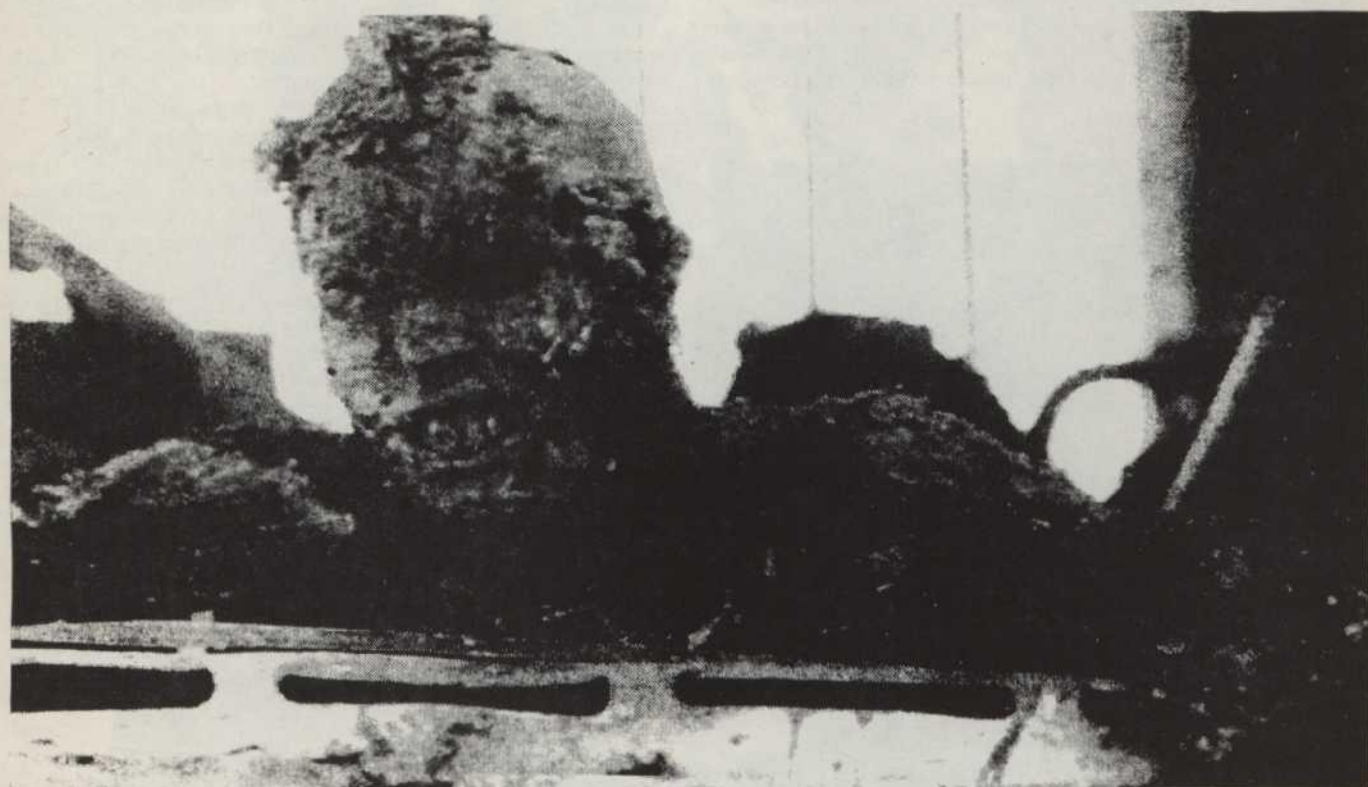
26 de novembre

Barcelona: Marxa de Torxes contra la intervenció militar al Golf.

El Consell de seguretat de l'ONU autoritza l'ús de la força contra l'Iraq.

29 de novembre

El consell de Seguretat de l'ONU aprova una resolució que autoritza la guerra per a solucionar el conflicte del golf a partir del dia 16 de gener.

22 de desembre

Barcelona: 24 hores de dejuni per la PAU a l'església de Sant Medir del barri de Sants. convoquen tots els moviments pacifistes antimilitaristes i no-violents de Barcelona

10 de gener

Barcelona: presentació del Manifest contra la Guerra a la Casa Elizalde. Hi participen Jordi Muñoz (MOC), Vázquez Montalbán, Josep Fontana, Mari Fontcuberta i J. Serrano (membre de la Coordinadora de pares dels soldats enviats a Golf).

dissabte 12 de gener

Lleida: presentació Manifest contra la Guerra al govern militar perquè el facin arribar al Ministerio de Defensa.

diumenge 13 de gener

El Papa adreça una carta a Bush i a Hussein on manifesta que "la guerra no pot resoldre adequadament els problemes internacionals".

Barcelona: manifestació Unitària per la Pau i contra la Guerra. Hi assisteixen 80.000 persones convocades per més de 100 organitzacions. Girona: manifestació de 3.000 persones. Tarragona: manifestació contra l'inici de la guerra. València: acte pacifista. Els actes, conferències i taules rodones contra la guerra i per la pau són cada dia més nombrosos a les escoles, facultats, barris, ciutats i pobles.

dilluns 14 de gener

Lleida: manifestació unitària contra l'inici de la guerra del Golf. Mataró: Manifestació per la pau que agrupa gent de tota la comarca del Maresme.

dimarts 15 de gener

S'aplaça el debat sobre el servei militar degut a la guerra del Golf.

Vaga d'estudiants d'ensenyament mitjà i universitari seguida pel 90% de l'alumnat. Primera deserció arran de la Guerra.

Barcelona: Manifestació de milers

d'estudiants (50.000 segons els mitjans de comunicació). Asseguda per la Pau a la Plaça de Sant Jaume. Acte al col·legi d'enginyers organitzat per la Crida en el que hi participen membres del MOC. Bellaterra: uns 4.000 estudiants fan una cadena humana a la Universitat Autònoma unint la Facultat de Ciències i el Rectorat. Girona: es manifesten 5.000 estudiants. Lleida: es manifesten 1.000 estudiants. València: es manifesten 20.000 estudiants. Palma de Mallorca: 10.000 estudiants recorren la ciutat en manifestació contra la Guerra. Santa Coloma de Gramenet: el Consistori municipal atura el ple per fer 3 minuts de silenci com a mostra de rebuig a la guerra. També hi va haver concentracions i manifestacions convocades

majoritàriament per organitzacions d'estudiants a Sabadell (2.000 persones), Terrassa (5.000), València (6.000), Alacant (1.000), Castelló (1.000), Igualada (1.000), Vilanova i la Geltrú (1.000), Tàrraga, Puigcerdà (200), Vic (1.000), Ripoll, Torelló, Tarragona (4.000), Reus (1.000), Blanes (300), Granollers (1.000) i a altres localitats catalanes.

dimecres 16 de gener

El diari Avui publica una enquesta segons la qual el 54,5% dels catalans són favorables a que Espanya participi a la guerra.

Vaga a l'ensenyament mitjà i universitari. Barcelona: els rectors de les universitats Autònoma, de Barcelona i Politècnica elaboren un comunicat conjunt demanant l'aturada de la guerra. Girona: l'Ajuntament de Girona col·loca a la seva façana principal una bandera blanca a favor de la Pau.

dijous 17 de gener

A 3/4 d'una de la matinada l'exèrcit dels Estats Units comença a bombardejar Irak i

Kuwait. Més endavant ho faran els exèrcits de Gran Bretanya, França, Itàlia, Aràbia Saudita i Kuwait.

Bellaterra: s'aturen les classes a la UAB i 15.000 estudiants es manifesten des del Campus de la UAB a Cerdanyola. El Prat de Llobregat: manifestació de 1.000 estudiants. Barcelona: vaga a la Universitat de Barcelona. El migdia manifestació de 10.000 estudiants. A les 7 de la tarda hi ha una concentració a la Plaça de Sant Jaume. A les 8 de la tarda manifestació de 15.000 persones davant de la Delegació del Govern a Barcelona. A la nit la policia deté 20 residents iraquians a Barcelona i els interroga sobre que pensen de la guerra. La majoria dels detinguts són exiliats polítics del règim de Saddam. Palma: uns quants milers de persones es manifesten per la Pau.

divendres 18 de gener

Presentació de la Campanya Unitària contra la Guerra

Barcelona: milers d'estudiants de secundària i primària es manifesten contra la Guerra; una part d'ells es concentra posteriorment davant del govern militar. A les 7 de la tarda es fa una cadena humana des de la Plaça de Catalunya al Portal de l'Àngel. Girona: manifestació de 4.000 estudiants. Reus: 5.000 estudiants es manifesten contra la guerra, per la Pau i exigint el retorn dels soldats. Tarragona: manifestació de 500 estudiants. Vic: més d'un miler d'estudiants es manifesten contra la guerra. Torelló: manifestació d'estudiants.

dissabte 19 de gener

Barcelona: el matí una caravana de vehicles recorre Barcelona mentre la policia anota les matrícules dels vehicles participants. Roda de premsa de presentació del primer desertor: Josep Antoni Escalada.

diumenge 20 de gener

Gironella: manifestació i tallada de la Carretera de Barcelona a Berga. Hi participen l'Assemblea Antimilitarista del Berguedà i d'Osona i l'Alcalde de Gironella. Barcelona: 85.000 persones es manifesten contra la guerra mentre 100.000 s'en van a veure el partit del Barça.

dilluns 21 de gener

Barcelona: 32 persones pertanyents al MOC, Mili-kk i CAMPI ocupen una seu del PSOE a Barcelona per protestar per la intervenció espanyola a la guerra del Golf i pel primer judici contra 6 objectors insumisos a la PSS. La matinada del dimarts la policia els deté a tots acusats d'ocupació. Sergi Rodríguez, insumís al Servei Militar és empresonat a la Model i posteriorment a la presó de la Trinitat.

dimarts 22 de gener:

Com cada vegada que els mitjans de comunicació informen del

rebuig dels joves contra les guerres i els exèrcits, els partits polítics de torn critiquen la llei d'objecció, en aquest cas són el PP i IU els encarregats de fer-ho.

Barcelona: la Coordinadora de pares dels soldats enviats al Golf i l'Oficina d'informació per a la Defensa dels Soldats presenten davant del titular del jutjat d'instrucció número 22 la ratificació de la denúncia que el 5 de setembre van presentar contra el govern espanyol. El Comitè executiu d'ERC diu que donarà refugi i recolzament legal i polític als que desertin de l'exèrcit.

dimecres 23 de gener

Madrid: la Conferència Episcopal Espanyola afirma que "aquesta no és una guerra justa". Barcelona: Manifestació d'estudiants a les 12 del migdia.

Divendres 25 de gener

Barcelona: els estudiants universitaris fan una cadena humana al cuartel del Bruc. Surt el primer número del Diari de La Pau.

dissabte, 26 de gener

La Fiscalia General del Estado ordena que s'investiguin possibles responsabilitats penals per incitació a la desertió.

Barcelona: roda de premsa de presentació del segon desertor, Manuel Blázquez, a la Parròquia de Santa Engràcia al Barri de Nou Barris. Una trentena de membres de la Crida fan una acció simbòlica amb bidons buits de petroli per protestar contra la guerra amb

el lema "Guerra No, Insubmissió".

diumenge, 27 de gener

L'opinió pública internacional es trasbalsa per la marea negra provocada per l'exèrcit d'Iraq. Uns dies més tard l'exèrcit dels EUA en provoca una altre, encara que més petita.

Osona: un miler de persones es manifesten "per la Pau, aturem la guerra" convocades per la Coordinadora per la Pau d'Osona formada per desenes d'entitats i associacions entre les quals hi ha l'Assemblea Antimilitarista d'Osona. Barcelona: col·locació simbòlica de la primera pedra del monument a la Pau a la Plaça de Sant Jaume.

dilluns, 28 de gener

Àngel Colom diu que ERC mai ha incitat a la desertió, sinó que només ha dit que donarà suport jurídic, polític i tècnic als desertors. Izquierda Unida diu el mateix.

El Sr. Semprún, ministre de Cultura del govern espanyol, afirma que "dir com els pacifistes que la vida és el valor suprem és una estupidesa".

En unes declaracions a un diari de Barcelona el Jutge Togat militar de Catalunya, Ricardo Izquierdo, acusa els desertors de covardia i conducta vergonyosa per les seves famílies i per ells mateixos.

dimarts, 29 de gener

Comencen un seguit de reaccions contràries al jutge Izquierdo i a les seves

declaracions: El MOC recorda que més de 4.000 persones s'han autoinculpat d'haver incitat els insubmisos a la negativa a complir el servei militar i que encara no se'ls hi ha efectuat cap investigació; així mateix manifesta que el gran problema del jutge Izquierdo és que no pot comprendre que els joves no vulguin anar a la guerra. ERC, Juventuts Socialistes, CDS i IU sol·liciten la destitució immediata del jutge; fins i tot, Enrique Lacalle, alcaldable del PP diu que "no es pot ser jutge i part alhora".

Izquierda Unida s'espanta i es desmarca de la desertió dient que presentarà una querella contra el Sr. Serra per haver dit que IU havia fet una crida a la desertió. Uns dies més tard el fiscal general de Catalunya es desentén d'una denúncia d'incitació a la desertió presentada per la policia.

Eivissa: més de 300 marroquins marxen d'Eivissa deegut a la "manca de treball i a les mesures d'inspecció" segons el delegat del Govern Central. És una conseqüència més de la guerra.

dimecres 30 de gener

Bush i Hussein estan d'acord: tots dos manifesten que déu està al seu costat. Dia Escolar de la No-Violència i la Pau. S'organitzen milers d'actes a les escoles d'arreu de Catalunya. Sergi Rodríguez surt de la presó. El MOC estudia presentar una querella contra el jutge Izquierdo. IU

precisa més i manifesta que s'hauria de reconèixer el dret a l'objecció a mitja mili. Barcelona: manifestació d'estudiants pel centre de la ciutat. Al vespre es fa una asseguda amb espelmes davant del Govern Militar.

Alt Empordà: repicada de campanes per la Pau a les Esglésies de la comarca.

dijous 31 de gener

Es va descobrint la col·laboració del govern i l'exèrcit espanyol en el bombardeig d'Iraq i Kuwait: Avions espanyols traginen bombes d'una base americana a l'altre ja que els avions de l'exèrcit americà estan massa ocupats; alguns dels avions americans que bombardegen l'Iraq i Kuwait surten d'aeroports espanyols; els radars del Puig Major (Mallorca) emeten falses senyals per protegir els avions americans i despistar els radars dels països magribins; Els avions espanyols escorten els bombarders americans al seu pas per la mediterrània; algunes de les bombes que mataran a centenars de persones a Iraq i Kuwait són cedides per l'exèrcit espanyol. El govern espanyol manifesta que Espanya serà solidària amb Turquia si Iraq ataca Turquia, d'on l'exèrcit dels EUA ataca a l'Iraq. Prop de 4.000 joves s'han declarat objectors durant el més de gener.

diumenge 3 de febrer

Manifestació de 300.000 persones al Marroc a favor de l'Iraq on es cremen banderes dels països occidentals, entre les quals l'espanyola. València: Cadena humana en favor de la Pau. Cornellà: manifestació convocada per la Taula Cívica del Baix Llobregat per la Pau.

divendres 9 de febrer

Un militar espanyol, en nom dels soldats, reivindica l'honor de participar a la primera línia de guerra.

Carnestoltes: 8, 9 i 10 de febrer

Molts carnavals celebrats a les escoles es converteixen en carnavals contra la guerra. S'organitzen rues per la Pau a moltes ciutats del país.

diumenge 10 de febrer

València: 5.000 persones formen una cadena humana per la Pau.

dimarts 12 de febrer

A les dotze de migdia es fa una aturada simbòlica de cinc minuts convocada pels sindicats UGT i CCOO. A Catalunya només mig milió de persones l'aturada. Els Directors Generals del Ministeri de Cultura de Madrid signen un manifest demanant la Pau: uns dies més tard el Ministre de Cultura els destituirà del seu càrrec.

dimecres 13 de febrer

Moltes escoles enterren simbòlicament la guerra en comptes de la sardina.

El Director General de la Unesco, Mayor Zaragoza, fa una crida a "l'aturada de les hostilitats".

L'"opinió pública internacional" deixa d'horroritzar-se pels desastres ecològics i s'espaventa per la mort de 300 persones en un búnker-refugi.

dissabte 16 de febrer

El Papa declara: "jo no sóc pacifista. La Pau ha de ser justa".

dimecres 20 de febrer

En un mes de guerra, els exèrcits occidentals han llençat més tonelades de bombes sobre Iraq i Kuwait que les que va llençar l'exèrcit americà sobre el Japó el darrer any de la 2a guerra mundial. Cerdanyola: Concert de Lluís Llach a la UAB per la Pau.

dijous 21 de febrer

Barcelona: concentració d'estudiants convocada pel Món de l'Ensenyament per la Pau.

divendres 22 de febrer

A altes hores de la matinada (hora d'aquí), i després de molts estira i arronsa

i de negociacions diverses, el govern d'Iraq diu que retirará el seu exèrcit de Kuwait d'acord amb un pla de pau proposat per Gorvatxov.

El govern d'Estat Units no està d'acord amb el pla de Gorvatxov i dóna un altre pla a Iraq perquè es retiri de Kuwait amenaçant de començar la guerra terrestre. Alguns governs occidentals (entre ells l'espanyol i l'italià) es retraten mostrant-se d'acord amb el pla de pau de Gorvatxov, primer, i recolzant la decisió del govern dels Estat Units, després.

diumenge 24 de febrer

Continua la guerra.

Barcelona: 25.000 persones munten una Cadena humana de 24 Km. Un grup d'objectors comença una vaga de fam a la plaça Sant Jaume per protestar contra la guerra.

dilluns 25 de gener

Ràdio Bagdad ordena la retirada de l'exèrcit iraquí.

dimarts 26 de febrer

Sadam Hussein afirma que l'exèrcit iraquí es retira de Kuwait. L'Emir de Kuwait demana als EEUU que el seu exèrcit es quedi a Kuwait quan s'acabi la guerra.

dimecres 27 de febrer

El govern d'Iraq accepta totes les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU.

dijous 28 de febrer

George Bush declara que si Iraq no ataca s'aturarà la guerra. Es declara l'alto-el-foc i s'atura la guerra bèlica.

Aquesta guerra s'ha acabat. Han mort més de 100.000 persones; Iraq i Kuwait han quedat destruïts i hi continuen havent totes les causes per a una propera guerra. Es publica el manifest de recolzament a la deserció al diari El Mundo. L'Avui, El Periódico de Catalunya i El País el censuren.

Barcelona: els objectors de la plaça de Sant Jaume acaben la vaga de fam.

divendres 1 de març

Els iraquians es revoltent contra Sadam Hussein i comença una altra guerra.

Barcelona: Presentació de la campanya Deserció, ara a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona.

dimarts 5 de març

El ministre d'afers exteriors del govern espanyol va a Washington a demanar la part del botí de guerra que correspon a Espanya. Bush agraeix al govern espanyol el suport donat a la "coalició multinacional".

Miquel de Vic

DESERCIÓ, ARA

El divendres dia 1 de març a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona es va presentar la campanya **DESERCIÓ ARA** i el manifest **CONTRA LA GUERRA: DESERCIÓ**. Intervingueren Gabriela Serra, Patríc de San Pedro (MOC), Pau Pérez (insubmis), Francesc

Arnau (advocat), Arcadi Oliveres (Fundació per la Pau), Pepe Beunza i els dos primers desertors a la guerra del Golf, José Antonio Escalada i Manuel Blázquez.

El manifest **CONTRA LA GUERRA: DESERCIÓ** havia d'haver estat publicat com a anuni a El País, El Periódico i l'Avui.

però tots aquests diaris ho van censurar i es va haver de publicar al diari El Mundo de Madrid. Posteriorment va ser reproduït al Diari de la Pau de Barcelona. Malgrat que diuen que la guerra ja s'ha acabat, nosaltres també us el volem donar a conèixer, ni que sigui com a document històric.

La guerra és la màxima expressió de barbàrie contra les persones. Aquesta que ara patim, la Guerra del Golf, ha esclatat per defensar els interessos econòmics dels E.U.A. i els seus aliats, refermar la seva hegemonia militar al món i garantir el manteniment de la divisió Nord-Sud i el seu ordre econòmic-polític injust.

Ens la presenten com una guerra "neta", que només afecta objectius militars; la realitat, però, és molt diferent i ens la volen ocultar: els morts entre la població civil, la destrucció i els danys al medi ambient augmenten dia a dia.

No està en el nostre ànim defensar cap de les parts implicades, totes dues són prou indefensables; però sí denunciar que en cap cas no pot ser la guerra la solució a situacions de crisi com la que ara patim.

El govern espanyol comet una greu irresponsabilitat en participar a la guerra, enviant tropes a la zona del conflicte i permetent l'ús de les bases nord-americanes al seu territori per al desplegament bèl·lic.

És per això que fem nosaltres altres crides semblants, que s'han fet a altres països europeus i a l'Estat espanyol, i **CRIDEM A LA DESERCIÓ CONTRA LA GUERRA** a

tots els joves que es trobin a les casernes o vaixells i ens mostrem solidaris amb totes les formes de desobediència a la guerra.

Conseqüents amb aquesta crida, oferim tot el nostre suport a tots els desertors i represaliats per la seva desobediència a la guerra. Som conscients de les repercussions legals que per a nosaltres pot suposar aquest posicionament públic en contra de la guerra i en favor de la pau.

Campanya Deserció Ara: MOC, Mili-kk, CAMPI, Assemblea Antimilitarista d'Osona, Missatgers Antimilitaristes, IDS, CDDT

Joan Brossa i Cuervo (poeta i dramaturg), Montserrat Roig (escriptora), Jaume Fuster (escriptor), Mª Antònia Oliver (escriptora), Jaume Creus (escriptor), Maria Mercè Marçal (escriptora), Joan Melendres Inglès (escriptor), Jordi Braells (escriptor), Francesc Candel Tortapada (escriptor), Isabel-Clara Simó (escriptora), Andreu Martín (escriptor), Montserrat Abelló (escriptora), Lluís Mª Xirriacs Damians (escriptor), Miguel Obiolis (escriptor), José Miguel González Marcén (escriptor), Joan Gomis (escriptor), Aureli Argemí (escriptor), Josep Benet i Jornet (escriptor), Felipe Borralló Rubio (editor-guionista), Damià Carulla Balagué (director-editor), Vicenç Fisas Armengol (investigador desarmament), Albert Prieto (prof. universitat), Joan Martínez Alier (catedràtic), Lúpicio Iñiguez (prof. univ.), Tomás Itáñez (prof. univ.), Judith Subirachs (prof. univ.), Xavier Cap-Roig i Capdevila (prof. univ.), Magi Miret Mestre (arqueòleg), Ignacio Meredor Carbo (economista), Jorge Riechmann Fernández (prof. univ.), Enric Tello i Aragay (historiador), Rafael Grasa (prof. univ.), Arcadi Oliveres Boadella (economista), Josep Inglès i Roca (prof. univ.), Mª Immaculada González Díaz (psicòloga), Carme Riera Ortiz (economista), Félix Vázquez Sixto (psicòleg), Daniel López i Codina (físic), Onofre Beltrán Costa (antropòleg), Montserrat Sagarra Fitó (economista), Josep Prats i Mustarós (enginyer), Pere Viladomiu i Guarro (enginyer), Armand de Fluvià i Escorsa (homosexual), Juan Montblanc Montblanc (tècnic organització), Consol Casals Genover (química), Jordi Rovira Sánchez (historiador), Daniel Entija (arquitecte), Xavier Mollí Bautista (antropòleg), Karmelo Rodríguez Irujo (graduado social), Martínez Visá (metge), Francesc Segalés i Miralles (director residència), Joan Artigal (PITET Associació), Batallé Pou (professora E. F.), Xavier Sanz Llacer (professor), Gloria Andrés (mestre), Pep Manel Fondevila i Tolo (ensenyant), Francesc Porret i Brossa (ensenyant), Carme Giménez Capdevila (filòloga), Susanna Navarro Beltrán (normalització ling.), Luis Ruano Mezquita (traductor), Enric Duran (traductor), Tània Grass (traductora), Pere Casacuberta (atleta), Rosa Zaragoza (cantant), Valldé i Cordoní (músic), Pau Casares i Romera (músic), Lluís Llach (cantautor), Marina Rossell (cantautora), Ovidi Montllor (cantautor), Quico Pi de la Serra (cantautor), Manel Camp Oliveras (músic), Jordi Fàbregas i Caradell (primera nota), Oriol Cardona (GREC), Jordi Tardà (rockero), José Luis Guenni (director cine), Antoni Ribes (director cine), Pep Munne (actor), Pep Bou i Gravi (actor), Santi Ricart Pastor (actor), Ramón Limós i Camprubi (actor), Andrea Peinado Bolívar (actriu), Onofre Senis (Teatre de l'Angel), Alberto Calvo (dibuixant), Ernesto Munillo Simón (dibuixant), Carles Azagra (dibuixant), Pilarin Bayés (dibuixant), Nazario Luque Vega (dibuixant), Josep Luengo Alvarado (diaca), Josep Mª Romaguera Bach (capellà), Onofre Garreta i Torner (capellà), Rafael Calderón Fochs (advocat), Soté Gargante Petit (advocat), Mateo Hernando López (advocat), Joan Agustí i Maragall (advocat), Francesc Arnau i Arias (advocat), Mercè Molina (advocada), Jesus Gonzalez Jimenez (advocat), Mª Engracia Querol i Rosell (advocada), Antonio Reyes Ilurmondí (advocat), José Luis Moreno Leal (advocat), Teresa Bias Gacho (advocada), Mª Mercè Roig Molinos (advocada), Mª Lourdes Torres Prat (advocada), Francesca Comelles i Duran (advocada), Francesc X. González de Rivera Serra (adv.), Josep Mª Loperena Jené (advocat), Montserrat Campillo Paradel (advocada), Eva Piquer i Vinent (periodista), Alex Mastiores i Escudós (periodista), Anton Clapés i Pons (periodista), Carles Capdevila i Plandura (periodista), Humbert Roma de Asso (director "La Terra"), Genoveva Gómez i González (Contrabanda-FM), Elisenda Prat i Lletosa (Contrabanda-FM), Victòria Reyes i Garcia (Via Llure), Joan Vidal i Ruggiero (tècnic admin. públ.), Torcuato Hernández Requena (tècnic admin. públ.), Silvia Conde i Maturana (admin. pública), Joan Comellas Doñate (admin. pública), Luis Ignacio Garmendia Ramoneda (admin. pública), Man Carmen Leandro Gallardo (administrativa), Pilar Valero Martínez (administrativa), Césa Alfonso Ros (administrativo), Victoria Vázquez Ramos (administrativa), Ferran Camps i Campos (banca), Francisco Gargallo Lizandra (metal·lúrgic), Josep Pau Puig (auxiliar arts gràfiques), Antonio Garcia Sánchez (instal·lador), Pere Badia Maymús (electricista), José Martín Murcia (muntador), Trinidad Cuesta (sanitària), Josepa Llopis i Bover (sanitària), Mari Carmen Vega Monteagudo (infermera dipl.), Pepa Estrada (gràfica), David Recha Batallé (pescador), Sergio Ibarrola Gohi (castanyer-neuer), Jordi Terrés Mata (estudiant), Albert Roca Alvarez (estudiant), Marisa Monserras Ruiz (estudiant), Joan Boza Palacin (estudiant), Angel Colom i Colom (diputat Parlament), Jaume Soler (alcalde d'Arbúcies), Jordi Rovira i Serra (alcalde de Sagàs), Pere Garret i Bosch (alcalde de Lluçà), Lluís Bertran i Bertran (alcalde de Gironella), Quim Soler (independentista), Ignasi Alvarez Dorronsoro (MOC), Fina Rubio (LCR), Ricard Martínez (JCR), Tony Lecha (MDT), Carles Riera i Albert (Crida a la Solidaritat), Josep Puig i Boix (Alternativa Verda), Tomás Gisbert Casel·li (Cte. empresa "La Caixa"), Albert Navarrete (sindicalista), Pau Diaz Valero (sindicalista), Mª Jesús Pinto (membre exec. local CC OO), Lluís Magrazo Zurita (sec. gen. CGT-Correus), Antonio Gil (CGT-SEAT), Daniel Reventós (membre exec. C.O.N.C.), Rafael Gisbert Casel·li (membre exec. conf. CC OO), Joaquim Nieto (membre exec. conf. CC OO), Patrici Larousse i Brizzi (FAGC), Eduard Sánchez-Pascuala i de Haro (JAG), Montserrat Cervera (Coord. Feminista), Marité Beiras (Coord. Feminista), Neus Moreno (Coord. Feminista), Octavi Puigats (INTEGRAL), Albert Ferré i Sarado (Bodega d'INTEGRAL), Josep Lluís Cruz (ecologista), Albert Fabà Prats (GRAM), Mercè Carbonell Munné (ecologista), Joan Pellicer (CANC), Anna Abat Barberà (pres. Animal Help), Mercè Girona (CEPA), Vicky Arbol Claveri (WISE), Montserrat Borhara (Comis. Antidexalles Papiol), Anna Marzá i Castellet (Com. Antid. Papiol), Joan Carles Tallada (La Bruixola), Nuria Galindo Agaña (mare), Susan Henneberry (mare), Conxita Ripollés Heras (ciutadana), Francesca Espinosa Conde (ciutadana), Manuel Blázquez Solís (DESERTOR), José Antonio Escalada (DESERTOR), Maria Solís Jiménez (mare de desertor), Manuel Blázquez Calvo (pare de desertor), Mª Carmen Blázquez Solís (germana de desertor), Mª Carme Sempere Securin (mare d'insubmis), Joan Guzmán Salvadó (1ª objector català), Pepe Beunza Vázquez (pacifista), Jaume Costa i Herrero (insubmis), Xavier Godàs (insubmis), Gabriela Serra (pacifista), Jordi Garcia i Jané (antimilitarista), Xavier Benito (antimilitarista), Jordi Muñoz i burzon (antimilitarista), Montse Benito Sonano (antimilitarista), Eugeni Vaqueiro Concepción (antimilitarista), Joan Maria Soler Farràs (pacifista), Enric Prat (pacifista), Toni Arta (antimilitarista), Carles Vilaseca i Padrós (antimilitarista), Ramon Fernández Páomar (pacifista), Mary Fernández (UPP), Josep Mª Moya (Assemblea d'Objecció Fiscal), Enric Angalet (Assemblea d'Objecció Fiscal), Jordi Rovira (Assemblea Antimilitarista d'Osona), Eugenio Ruesga Rodríguez (Amics de l'Arica), Hortensia Fernández Macho (Artesans de la Pau), Xavier Arta Garcia (IDS), Josep Albadalejo (Mili-kk), Jordi Fox Robert (CDDT), Patríc de San Pedro (MOC).

MANUEL BLÁZQUEZ SOLÍS

MOCADOR: Abans d'incorporar-te a la mili, t'havies plantejat la possibilitat de no anar-hi i declarar-te insubmís?

Manuel Blázquez: No, perquè no m'importava fer la mili, m'interessava passar un any fora de casa, i espavilar-me jo sol sense l'ajut dels meus pares.

MOC: ¿Com vau viure, tu i els teus companys, a Cartagena els dies en què esclatà la guerra? ¿Quin ambient hi havia?

M.B.: Quan va estallar la guerra, jo i els meus companys creïem que la guerra seria qüestió de 2 o 3 dies, però quan vàrem veure que trigaria més ens vàrem posar força nerviosos.

MOC: ¿Quina informació us arribava als joves que estàveu fent la mili respecte del conflicte bèl·lic?

M.B.: Doncs crec que la de totes les cases espanyoles, i la informació dels telediaris, i informes que donaven. Sorties al carrer i trucaves a casa, per veure com estava la família i aquestes coses, i de pas ens donaven informació de les manifestacions que hi havia a Catalunya i a tot Espanya.

MOC: Per part dels militars, quina

informació s'us donava?

M.B.: Ens deien que anar-hi, hi hauríem d'anar segur, però el dia encara no el sabíem.

MOC: ¿Hi havia amenaces o pressions per tal que no es donessin postures com les que tu has adoptat de no col·laboració amb la guerra?

M.B.: No, perquè tot va anar bastant depressa, la sortida d'en Escalada i la meua van ser quasi juntes, només ens van separar uns dies, i quan jo me'n vaig anar, a la corbeta li quedaven 2 dies a Cartagena, abans de la data de partida cap al mar Roig.

MOC: ¿Com va anar el dia que vas marxar?

M.B.: Amb molts nervis, però també amb molta esperança que es solucionés ràpid la situació en la que ara mateix em trobo.

MOC: Quan tu vas marxar, en José Antonio Escalada ja havia deixat la corbeta Infanta Elena. ¿Quins comentaris hi havia entre els companys respecte aquesta postura? ¿Què deien els militars?

M.B.: Doncs entre els meus companys i jo déiem que l'hi havia ficat molt valor a la cosa, i jo i un amic meu déiem que

hauríem de fer el mateix, però no estàvem informats i tenien por a repressions, i dic tenien perquè jo no en tenia, per això sóc aquí ara. Els militars van callar i no van dir res.

MOC: ¿Tens el suport de la teua família i amistats?

M.B.: Sí, crec que sí.

MOC: En aquests moments, quina opinió en tens de la guerra del Golf, la mili, l'exèrcit, etc...?

M.B.: L'opinió de la guerra del golf serà sempre la mateixa. Com vaig dir a la roda de premsa no em peneleixo de res, ni penso fer-ho en tota la vida. No només afecta a les persones, aquesta guerra; ja afecta a animals i plantes per la taca de petroli que s'ha produït. Quant als meus amics que van cap al golf i els que són allà, espero que el govern, cosa difícil, es repensi i els torni cap a casa, amb les seves famílies i amics.

MOC: I a partir d'ara, què?

M.B.: A partir d'ara a esperar i esperar, i desitjo que les coses em surtin bé. I a seguir lluitant amb manifestacions contra la guerra en el Golf i sobretot perquè tornin els mariners que són allà i els que se n'hi van ara.

AMB QUI ESTÀS D'ACORD?

M. BLÁZQUEZ DESPRÉS QUE LA "CORBETA" A ON FEIA LA MILI PARTIS CAP AL GOLF

OBJECTOR DE CONSCIÈNCIA QUE ES NEGA ANAR A LA GUERRA

SOLDAT DESTINAT AL GOLF PERSIC

M. BLÁZQUEZ ABANS QUE LA "CORBETA" A ON FEIA LA MILI PARTIS CAP AL GOLF

AMB QUI ESTÀS D'ACORD?

JOSÉ ANTONIO ESCALADA

MOCADOR: Com és que t'has declarat insubmís ara i no abans d'incorpora-te a la mili?

JOSE ANTONIO: Tal com ja he declarat a molts altres mitjans de comunicació i a la roda de premsa a Barcelona el dia 19 de gener, jo ja estava en contacte amb el moviment antimilitarista, concretament formant part de l'Assemblea Antimilitarista d'Osona, i tenia més o menys decidit a no col·laborar amb l'Exèrcit i declarar-me insubmís, però degut a la forta pressió social que existeix cara a que la mili és un fet que es considera que s'ha de passar per ser considerat dintre de la "normalitat" existent i trobar-me que al meu entorn no tenia recolzament suficient (per exemple, a Esparraguera, el meu poble de residència, no hi havia cap cas d'insubmís ni cap grup antimilitarista als voltants) em vaig tirar enrera i vaig incorporar-me el setembre al servei militar obligatori a Cartagena; en definitiva, penso que el que em va manca va ser decisió, aquest petit impuls que em va manca en un primer moment el vaig tenir en el moment de ser destinat, el dia 11 de desembre, a la corbeta Infanta Elena. Llavors, al problema de ser un mariner militar forçat s'afegia el fet d'haver de participar obligat en una intervenció bèl·lica que a mi no em deia res i on no se m'havia perdut cap cosa. Davant de tot això vaig decidir que amb mi no jugaven més els militars i, en contacte amb el moviment, vaig prendre la decisió de desertar, cosa que finalment vaig portar a terme el dimarts 15 de gener quan aprofitant una sortida de passeig no vaig tornar més al vaixell, postura que més tard van prendre dos companys més: un de l'altra corbeta, la Vencedora, i un altre de la fragata Victoria.

MOC: Què et va fer prendre aquesta postura de no-col·laboració amb la guerra?

J.A.: A part de la meua opinió de l'exèrcit abans d'incorpora-me a files, el fet de que era una guerra motivada totalment per interessos econòmics i polítics i en la qual el comportament dels Estats Units i darrera seu, com a països satèl·lits, Europa Occidental era d'allò més hipòcrita: els EEUU s'escandalitzaren de la vulneració del dret internacional que suposa la invasió de Kuwait per Iraq, quan ells mateixos, en el decurs de la història recent, han demostrat passar olímpicament del dret internacional. No podem oblidar l'ocupació de Grenada, de Panamà, la intervenció militar a Nicaragua, la toleració i auspicis de l'ocupació i genocidi del poble palestí per part de l'Estat d'Israel, etc. són també violacions d'aquest dret que ara ells mateixos diuen defensar. Tampoc es pot

oblidar que Saddam Hussein a qui ara ells consideren un monstre abominable va ser un monstre que van crear ells mateixos ja que gran part del seu arsenal i tecnologia militars ho van proporcionar les empreses d'armament nordamericanes i d'Europa Occidental, inclòs l'Estat Espanyol, i que en aquella època per ells Saddam Hussein era considerat el "bo" davant el dolent" que era Jomeini, sense fer cas de nombroses organitzacions que des de feia temps denunciaven la massacre dels kurds i els mètodes dictatorials i despòtics de Saddam Hussein. A més, aquesta suposada lluita per la llibertat i el restabliment del govern "legítim" de Kuwait existent abans de la invasió iraquiana que no deixa de ser res més que una monarquia feudal en la que el respecte als drets humans i la llibertat són tant inexistents com a l'Iraq de Hussein.

Davant de tot això vaig dir que no, que a mi no se m'utilitzava com un titella al servei dels capritxos imperialistes dels Guberns i dels EEUU ni dels desitjos aventurers dels militars contra la meua voluntat i consciència.

MOC: Quin ambient hi havia a Cartagena els dies en que esclatà la guerra?

J.A.: Com es pot suposar l'ambient era de tensió i incertesa. Malgrat tot, entre els mariners mancava bastant informació i el

Govern i els militars havien aconseguit crear un cert ambient d'"aborregamiento" entre els mariners que anaven obeint ordres i deixant-se portar pels comandaments sense preguntar-se massa on anaven.

MOC: Com vivies la possibilitat de que t'embarquessin cap a la zona del conflicte?

J.A.: Des del moment d'incorporar-me a la mili ja tenia bastant clar no anar al Gof en el cas de que m'hi destinessin anar; quan ja vaig saber que hi aniria (des de l'11 de desembre que vaig ser destinat a la corbeta Infanta Elena) em vaig dedicar a planificar la meua desertió, en realitat, embarcat només i vaig estar uns 15 dies, ja que del mes que vaig estar destinat a la corbeta vaig tenir 14 o 15 dies de permís.

MOC: Quines pressions hi havia per part dels comandaments respecte a la possibilitat de les desertions? Hi havia amenaces?

J.A.: En realitat no hi havia cap pressió especial cara a la desertió, donat que no se n'havia produït cap fins aquell moment. Ara, després de la meua marxa si que n'hi ha hagut de mesures especials com fins i tot han reconegut els mateixos militars. No puc dir quines eren perquè jo ja no hi era però el que sí que sé segur és que van fer xerrades amenaçant-los amb les

penes amb que es castiga la deserció.

MOC.: Com us explicaven els militars la guerra? Quina informació tenieu?

J.A.: Com ja he explicat abans, el que feien era donar la seva versió de la guerra presentant-la com una lluita per la llibertat i en contra d'un fanàtic, boig o monstre que era Sadam Hussein i amagant els veritables motius de la guerra i de la intervenció de l'Estat Espanyol a la mateixa. D'aquesta forma intentaven que no sortís una consciència crítica entre els mariners que

comencés a qüestionar els interessos que hi ha darrera la guerra del Golf. Aquesta estratègia es veia afavorida per la manca d'informació de la tropa. Jo penso que en general entre la gent hi havia una desinformació molt gran.

MOC.: Com va anar el dia que vas marxar?

J.A.: Era una cosa que ja portava al cap des de feia molts dies. El dia que ho vaig tenir tot enllestit (farcell, mitjà de transport, etc.) simplement vaig agafar el farcell amb les meves coses, vaig sortir a la sortida de passeig de les 6 i m'en vaig anar convençut del que feia. Res més, no vaig tenir cap complicació ni cap cosa en especial.

MOC.: Tens el suport de la teva família i dels teus amics i amigues?

J.A.: Jo ja havia anat conscienciant des de feia temps a la meua família del que pensava fer. A més ja coneixien de sempre les meves idees i em recolzen totalment. Els meus amics i amigues també han comprès el que he fet i m'han recolzat obertament. Tots els coneguts m'han donat el seu suport. Al meu poble es va fer una manifestació que va aplegar 700 persones, han penjat una pancarta a l'Institut, etc. Des d'aquí agraeixo al poble d'Esparraguera, als meus amics i coneguts així com a la meua família aquest recolzament que m'han donat.

MOC.: Ara que has marxat, ¿com analitzes la guerra, l'exèrcit, la mili...?

J.A.: Més o menys segueixo tenint les mateixes idees antimilitaristes que abans d'anar a la mili, amb la diferència que ara moltes coses les coneixo per experiència pròpia: la despersonalització dintre les casernes que s'expressa de diverses formes deixant de ser fulano de tal i convertint-te en el número tal, amb una estètica uniformitzant amb un pelat rapat i l'uniforme, les formacions i la instrucció que no fa més que recordar-te que ets un més dins d'una formació unitària, la inculcació d'uns valors determinats com la pàtria, la bandera, un masculisme exagerat que es fa evident en expressions del tipus "pongan cojones en el asunto", "parecen maricones", "parecen niñas de

colegio", etc. en general les més típiques expressions militars. També es veu com des dels comandaments es propicia una estructura jeràrquica ja entre els propis reclutes com la jerarquia dels veterans que és una forma més de fer-te veure quan arribes allà que tu no ets res i has d'obeir ordres de tothom. Es fomenta un

individualisme, que la gent es busqui la vida per si sol, això evita una possible unió dels reclutes que en un moment donat podria plantar cara als comandaments, etc.

MOC.: I a partir

d'ara què?

J.A.: Els meus projectes de futur de moment encara no estan massa concretats ja que depèn de l'evolució dels aconteixements, espero reemprendre aviat una vida normal, fent les activitats que feia abans d'anar a la mili: continuar els estudis d'enginyeria tècnica agrícola, activitats socials (col·laboració a la Passió d'Esparraguera, monitor d'esplai, moviment antimilitarista, etc.)

MOC.: Hi ha una frase teua, dita durant la roda de premsa que s'ha fet famosa i que ha voltat per tot arreu: "L'Exèrcit sense la tropa no és res". Podries comentar-nos-ho i ampliar-ho?

J.A.: El sentit de la frase és molt clar: encara que sembli que l'exèrcit és una estructura que es manté en base als seus comandaments està claríssim que la tropa, és a dir, els soldats i mariners rasos, és una peça fonamental. Per exemple, si un general no té tropa per manar, per molt general que sigui no té cap poder de manera que si la tropa comença a faltar trontolla tota l'estructura de l'exèrcit. Això ho tenen molt clar fins i tot els militars que m o l t

encertadament diuen que la base de l'exèrcit és la disciplina. L'exèrcit és una piràmide jeràrquica on cada peça es manté al seu lloc per la disciplina i on la base està formada per la tropa. Si la tropa trenca això que aguanta l'estructura que, es la disciplina, tot s'ensorra, l'estructura de l'exèrcit s'ensorra. Aquesta disciplina que aguanta l'exèrcit es trenca mitjançant la desobediència col·lectiva expressada de forma clara en la DESERCIÓ i la INSUBMISSIÓ. L'única eina de que disposen els militars per imposar aquesta disciplina és la por dels soldats; si perdem aquesta por l'Exèrcit, i, per tant, el

servei militar obligatori estan acabats. Anant al servei militar estem contribuint a mantenir la mateixa estructura que ens oprimeix. Conseqüentment, només resta una opció: perdre aquesta por i fer INSUBMISSIÓ i DESERCIÓ.

MOC.: Què opines de les darreres declaracions del Fiscal General de l'Estat, Leopoldo Torres, referents a investigar tota aquella gent que inciti, doni suport o cridi a la deserció i a la insubmissió? Com creus que pensen actuar govern i militars?

J.A.: En primer lloc considero que és una demostració més del fet que no tenim una veritable llibertat d'expressió i que, per tant, la "democràcia espanyola" no és més que una fal·làcia. Per altra banda, trobo que no és res més que una expressió del que he explicat abans: l'única arma de que disposa l'Estat i els militars per mantenir l'obediència i per tant el servei militar obligatori i l'Exèrcit, aquesta arma, és la por. Es tracta d'imposar respecte mitjançant la por a la gent en veure el recolzament social que està agafant la insubmissió i agravat pel fet del perill que la meua deserció seguida de dues més pot tenir pels militars i el Govern en el cas de continuar amb les seves aventures bèl·liques. Quant a les actuacions futures de l'Estat i els militars, poden ser d'un lleuger increment de la repressió: no pot ser massa forta perquè la dimensió i creixement del fenomen de la insubmissió actualment ho fa molt difícil. Però l'ofensiva fonamental penso que serà de tipus social intentant treure recolzament social a la insubmissió principalment mitjançant l'estratègia, sembla ser que molt de moda darrerament pel Govern del PSOE, de catalogar les opcions en

"b l o c democràtic" i "b l o c antidemocràtic". Les declaracions del ministre Narcís Serra la s e t m a n a passada per TVE sobre els insubmisos i desertors afirmant que "vulneren els principis

democràtics" podrien assenyalar el començament d'una ofensiva en aquest sentit. Jo penso que en el futur el moviment antimilitarista haurà de fer front a aquesta ofensiva i evitar l'estancament de la insubmissió. Jo trobo que el principal perill per l'antimilitarisme actualment seria aquest, que la insubmissió entrés en un període d'estancament.

MOC.: Gràcies

Redacció, 7 de febrer de 1991

Si un general no té tropa per manar per molt general que sigui no té cap poder

La disciplina que aguanta l'exèrcit es trenca mitjançant la desobediència col·lectiva expressada de forma clara amb la DESERCIÓ i la INSUBMISSIÓ

MANIFESTOS I MANIFESTACIONS

Encara que la Guerra del Golf diuen que ja s'ha acabat, hem volgut reproduir alguns dels manifestos i de les manifestacions que, arran d'aquesta guerra han realitzat diferents grups.

Han sigut molts els grups, plataformes, comitès, ... que s'han format a resultes d'aquesta guerra, i també han sigut molts els manifestos per la pau que s'han redactat. Alguns d'aquests grups han sigut: Plataforma Contra la Guerra (Alacant), Comitè Contra la Guerra (Castelló), Plataforma per la Pau (València), Coordinadora per la Pau al Golf Pèrsic (Palma), Taula Cívica per la Pau (Barcelona), Campanya Contra la Guerra (Barcelona), Taula Cívica del Baix Llobregat per la Pau, Plataforma de l'Urgell per la Pau al Golf Pèrsic, Assemblea per la Pau dels Barris de Sant Martí, Empordanesos per la Pau... Tant de bo que tota la feina d'aquests grups no s'acabi ara, sinó quan ja no facin falta, quan no hi hagi més guerres.

CONTRA LA GUERRA; QUE TORNIN JA! FES-LI EL SALT

Arran de les informacions que estan apareixent darrerament sobre el conflicte del Golf Pèrsic, fent veure la inevitabilitat que la solució al conflicte passi per una intervenció militar, volem manifestar el nostre rebuig a qualsevol intervenció armada en la zona, ja que tota solució passa per un acord entre els països àrabs, sense cap tipus d'intervenció occidental.

Creiem que tot aquest clima que s'està creant respon als interessos imperialistes del EEUU de cara a reforçar la seva presència militar i econòmica en el món àrab, utilitzant governs titelles que només responen als interessos imperialistes. Creiem també que un dels temes que s'haurien de resoldre és el problema del poble palestí, amb l'abandonament per part de l'estat d'Israel dels territoris ocupats de Gaza i Cisjordània i el dret del poble palestí a tenir un estat propi.

L'enviament per part del govern espanyol de tropes de lleva al Golf, demostra que el servei militar no sols roba als joves un any de la seva vida, sinó que a més representa un perill evident de morir en una guerra que no té res a veure amb nosaltres.

Per si això fos poc, el govern i els militars responen amb la repressió a tots aquells que es neguen a col·laborar amb les seves intencions, per exemple l'insubmís granadí Antonio Molina serà sotmès a un consell de guerra el tres de desembre a Sevilla. Alguns insubmisos resten empresonats i altres ho poden ser els propers dies. Condemnem tots aquests intents que no aconseguiran aturar la lluita del jovent contra el militarisme i la guerra. Exigim, doncs, la immediata llibertat de tots els presos i que s'aturi la repressió.

Davant d'aquesta situació els joves volem manifestar el següent:

1- El nostre rebuig a qualsevol intervenció

militar i imperialista en el conflicte del Golf Pèrsic.

2- L'objectiu ha de ser eliminar la tensió mitjançant la negociació i l'acord. Ens mostrem partidaris de la solució a la qüestió àrab. Així aquest nou marc negociador haurà d'establir un acord sobre tot l'Orient Mitjà, abordant també l'ocupació dels territoris palestins per part de l'estat d'Israel.

3- Que la decisió d'enviar tropes al conflicte per part del govern de l'Estat espanyol, respon a la seva supeditació als interessos imperialistes del EEUU.

4- Exigim, per tant, al govern espanyol l'immediat retorn de tots els soldats catalans, així com el de la resta de pobles de l'estat i de tots els països intervencionistes.

5- Que el poble català va manifestar en el seu dia el rebuig a l'OTAN i com a conseqüència el rebuig a tota una

política imperialista i intervencionista, i que aquesta decisió del govern espanyol atempta a la nostra sobirania com a poble.

6- Aquesta guerra no és la nostra i per tant no som nosaltres que l'hem de pagar. Volem que els diners destinats a la guerra siguin destinats a despeses socials que contribueixin a augmentar la qualitat de vida dels joves de Catalunya.

En aquest sentit, cridem a mobilitzar-se i manifestar-se a la joventut i al poble català utilitzant qualsevol forma de lluita contra la intervenció (objecció, insubmissió, deserció, formació de comitès de soldats...) de manera que les nostres accions contribueixin decididament a caminar cap a la pau.

C.E.E.M., C.J.C., F.A.G.C. - J.A.G., J.C.M.L., J.C.R., J.E.R.C., J.I.R., MIL-KK, M.J.C.C., M.O.C., Secretaria de joves CCOO.

CONTRA EL CRIM DE LA GUERRA!

La guerra no ha esclatat per salvar Kuwait ni per afirmar principis de dret internacionals. La guerra és la conseqüència de la voluntat dels Estats Units i dels seus aliats de fer prevaldre els seus interessos econòmics i polítics a la regió per la força militar. Per això, els Estats Units no han propiciat en absolut una sortida política al conflicte. Aquest és el fet essencial, malgrat les gravíssimes responsabilitats contretes pel règim de Saddam Hussein amb la invasió de Kuwait.

Condemnem la participació del govern espanyol en les operacions militars, tant el destacament de vaixells al Golf o a la Mediterrània oriental en la flota de l'OTAN, així com les facilitats donades per a la utilització de les bases de Torrejón, Morón i Saragossa, fet que amenaça la seguretat de la població civil. A la vegada, el govern espanyol vol fer callar l'oposició a la guerra, criminalitzant la protesta de les persones i grups pacifistes. Protestem contra les mesures que puguin coartar la llibertat d'expressió, així com contra qualsevol mesura repressiva que s'empregui contra ciutadans dels països àrabs residents en el nostre país.

La guerra és un crim. Tots els mitjans pacífics en contra són legítims, inclosa la desobediència civil. Cridem als ciutadans i ciutadanes a protestar i mobilitzar-se contra la guerra, contra la implicació del govern espanyol, contra la posició decididament favorable a la guerra del govern de la Generalitat. La pau és possible, sempre és i serà possible una sortida negociada al conflicte. Un nou ordre internacional més just només pot sortir de la voluntat de pau dels pobles, mai de la guerra. Per això, ara, més que mai, cal protestar i cridar ben fort:

CAP SOLDAT AL GOLF!
CONTRA EL CRIM DE LA GUERRA!
PER LA PAU!

Continuem manifestant el nostre rebuig contra la guerra i sortirem de nou al carrer

CAMPANYA CONTRA LA GUERRA.

PER LA PAU, ATUREM LA GUERRA

Degut als fets que dissortadament s'estan desenvolupant al Golf Pèrsic, els sotsignants manifestem el següent:

1.- Arreu del món, milers de persones estem pendents del conflicte. Mai com ara el planeta havia estat a la vora d'un perill tan greu com el que pot comportar l'esclat d'aquesta guerra de dimensions imprevisibles; no només per la pèrdua de moltes vides humanes, sinó també per les conseqüències ecològiques que es poden produir.

2.- Aquest conflicte, independentment de com es resolgui, creiem que ens fa qüestionar el nostre estil de vida: vivim en gran part a l'esquena dels països pobres i malversem recursos naturals que, com el petroli, algun dia no gaire llunyà s'acabaran.

3.- Ens adonem que en aquest conflicte es barregen multitud d'interessos i d'hipocresies que no sempre els mitjans de comunicació mostren en la seva complexitat. Per exemple: Kuwait ha estat envaït, però és un estat artificial creat fa pocs anys per aïllar Iraq; a Iraq no hi ha règim democràtic, però a Kuwait i a la majoria d'estats àrabs rics, tampoc; les resolucions de l'ONU s'han d'aplicar a Kuwait, però també a Palestina; els americans es presenten com a guardians de la pau internacional, però necessiten

col·locar les seves tropes sobreres a Europa i els és imprescindible per a la seva economia continuar produint armament.

4.- La civilització occidental es fonamenta en el petroli obtingut a baix preu. Ens unim amb els americans que proclamen que "no volem sang a canvi de petroli" i que qualsevol altra sortida és més justa i assenyada que la guerra.

5.- Rebutgem que aquest fet puntual serveixi de pretext per marginar ciutadans del món àrab establerts a la comarca.

6.- Denunciem la presència de tropes espanyoles al conflicte i exigim el retorn immediat dels vaixells que s'hi han destinat.

Malgrat la impotència que poguem sentir, el gest de cadascú encara pot comptar si és decidit, imaginatiu i arriscat.

Coordinadora per la Pau - Osona

UN CRIM

La guerra, totes les guerres són un crim contra la humanitat i hem d'estar disposats a no col·laborar-hi i a lluitar per l'abolició de totes les seves causes. Mentre de la base militar de Morón de la Frontera (Sevilla) surten els bombarders nord-americans B-52 carregats amb tones i tones de bombes per deixar-les caure sobre l'Iraq i Kuwait, a Torrejón de Ardoz (Madrid) van arribant els cadàvers dels soldats.

A mesura que passen els dies assistim, colpits en una mescla d'indignació i d'impotència, al serial televisiu que se'ns ofereix com si es tractés d'una producció de Hollywood. Observem els diversos capítols, censurats prèviament, d'aquesta espiral destrutiva. Heus aquí un cercle mortal al qual ens ha abocat la irresponsabilitat dels governs implicats en el conflicte. De tots els governs. Els senyors de la mort, militars botxins assedegats de sang, han esdevingut novament els guionistes de la pel·lícula, dirigida per una classe política que ha evidenciat el fracàs més rotund. Volen, malgrat la nostra oposició, que siguem protagonistes d'un film que ens encamina a

l'holocaust. Si no és així, esperen que asseguts i assegudes dòcilment a la nostra butaca de cinema occidental ens comportem com espectadors/es servils i aplaudim la seva feina quan apareixin els crèdits THE END.

Segons va informar el ministeri d'Afers Estrangers, els EUA van demanar a l'Estat espanyol autorització per desplegar els bombarders B-52 a la base de Morón després de rebre les negatives de diversos països com ara Grècia, Itàlia, Egipte i l'Arabia Saudita, entre d'altres.

En unes declaracions televisades, el president Felipe González exposava l'actitud del govern espanyol i afirmava que moralment s'ha de donar tot el suport logístic a les forces multinacionals i concretament als EUA. "Tot el suport que puguem", afegia constantment. I completava: "L'únic límit és la possibilitat que tinguem. El que estem en condicions de donar i, naturalment, el límit de la legalitat". Una legalitat que permet i facilita, senyor González, seguir mantenint i potenciant el paper d'exportadors de la mort. Un paper que els ha permès d'enriquir-se amb la venda d'armament que, durant tants anys, han fet a l'Iraq i a tants altres règims

dictatorials de la zona i del planeta. Davant d'aquesta legalitat mortífera, la societat, responsable del moment que estem vivint hem d'optar clarament per la desobediència i la no col·laboració en la guerra. I cridar i donar suport actiu als joves que es troben segrestats a les casernes i vaixells perquè es neguin a participar en aquesta barbàrie. Senyor González, l'exèrcit sense la tropa, sense la carn de canó, no és res. Una guerra sense els soldats no és tal. És per això que cridem a la deserció i a la insubmissió, per començar a edificar una nova concepció del món que defugui la destrucció i les agressions. I aquí hi ha la nostra força, on no hi té cabuda ni la por, ni les amenaces de fiscals generals i jutges militars. Senyor president, "l'obediència ja no és cap virtut, sinó la més perillosa de les temptacions".

Senyor president, jo també sóc desertor, de la seva guerra, de qualsevol guerra. Senyor president, jo també sóc insubmis, del seu exèrcit, de qualsevol exèrcit. Que no et segrestin ni un dia, ni una idea. Perquè varem néixer per ser lliures, no soldats.

Jordi Muñoz Burzón
MOC

**"FAI TURISMO
INVADIENDO UN PAÍS."**

CAMPANA INSTITUCIONAL CONTRA
"LA DESERCIÓN"
"MÉTRICA DE DEFENSA"

ERA D'OBSCURITAT

Som els fills d'una era d'obscuritat. L'única informació que rebem surt d'una caixa de vidre que, amb paraules fosques, amaga la veritat. Fins nosaltres mateixos tractem d'enganyar-nos: sentim els crits de les aus, on podem percebre el plany de la por, però no volem escoltar-la. Veiem un mar de desolació i de mort, però no volem mirar-hi. Perquè, cecs i sords, ens neguem a admetre-ho. Més al nostre interior, ressona el silenci de les veus que agonitzen a la nit.

I és que som els fills de la misèria humana. Odi contra odi, mort contra mort, els homes acaben amb els homes i, no contents amb això, destrueixen tot el que hi havia de bell i natural al món, fins a convertir-lo en ombres de la terra. Una ombra que cada vegada es fa més gran i que, implacable, dicta la seva sentència: L'era de la raó és morta i ha arribat la de la força.

I, incrèduls, ens neguem a admetre-ho. Perquè, estúpids de nosaltres, encara somniàvem amb un nou dia.

Però, ¿com podem esperar que neixi aquest nou dia quan queda tanta nit per endavant?

Núria Rodríguez
3er de BUP

CINC REFLEXIONS ABANS DE LA PRÒXIMA GUERRA

Vivim temps difícils. Jo almenys no puc desprendre'm la sensació de ràbia que tinc al cos perquè una vegada més els de sempre s'han sortit amb la seva i d'impotència per no haver aconseguit aturar aquesta guerra genocida, ni tan sols la participació espanyola. Crec que tant individualment com col·lectivament estem obligades i obligats a reflexionar sobre el que fem i el sentit que donem a la nostra lluita i a les nostres vides. Avui, una vegada la guerra oberta ha acabat i això no és

tota la guerra: s'obre un bon moment per fer un exercici d'aquesta mena. Replantar-nos coses no ens ha de fer mai por; tampoc no es tracta de donar-se cops al pit i d'entonar el "mea culpa" per les coses fetes o deixades de fer, ni d'enfonsar-se en la depressió. El moviment pacifista i antimilitarista no pot permetre's el luxe de repetir la ressaca en què va caure després del referèndum de l'OTAN, encara que només sigui perquè potser més aviat que no ens pensem ens tocarà d'enfrontar-nos a una altra guerra i perquè hi ha molta gent que, sent conseqüent amb l'actitud de no col·laborar amb la guerra i l'exèrcit, es juga la seva llibertat. Precisament, si valorar els encerts i els errors que haguem pogut cometre en aquests mesos es fa imprescindible, és entre altres raons per afrontar amb millors resultats els reptes que encara han de venir. Per la meua banda, ara m'agradaria aportar uns primers elements per al debat, pensant sobretot en aquells aspectes que més relació poden guardar amb el nostre moviment.

1

AQÜESTA GUERRA MULTIPLICARÀ ELS CONFLICTES

El resultat d'aquesta guerra no ens duu a la pau sinó que avui

va les brases de molts altres conflictes. Des del meu punt de vista, i encara que a més d'un/a pacifista li pugui semblar provocador, globalment hi havia més esperances de començar a solucionar els problemes del món el passat 3 d'agost que no pas l'1

de març. La conclusió d'aquesta guerra no serveix per instaurar un nou ordre internacional sinó per restaurar-ne un d'antic però amb una nitidesa fins avui desconeguda: l'ordre de la "pax americana". Si

aquesta podia estar en entredit en aquests darrers dos decennis gràcies a la derrota al Vietnam i al seu declivi econòmic i tecnològic, ara els Estats Units tornen a refermar la seva hegemonia mundial enfront de l'URSS, Europa i el Japó, així com davant els moviments ant imperialistes del Ter-

cer Món, i ahora augmenten la seva confiança que els problemes econòmics, socials i polítics tant domèstics com mundials poden ser resolts amb l'ús de la força bruta. Paral·lelament, els pobles del Tercer Món s'empassen noves dosis de frustració i odi en veure com un nou intent de plantar cara a la dominació del Nord és literalment arrasat. Però com que aquesta sensació no els alimenta ni n'obtenen casa ni un mínim de llibertat, la misèria a què els aboquegem portarà inevitablement a noves revoltes, s'expressin de la manera que sigui: motins de subsistència, caigudes de règims en cadena, etc.

2

EL DISCURS IMPERIALISTA COMENÇA A REEIXIR

Aquesta guerra ha sedimentat més elements de la ideologia imperialista en la consciència de

la gent treballadora. Més enllà de la retòrica de la defensa del poble kuwaitià, molts sectors populars han justificat la guerra des d'una òptica estreta de consumidors i treballadors. Com a consumidors perquè "el petroli i tot allò que ens permet de mantenir el nostre benestar material ha de ser defensat de la manera que sigui"; com a treballadors en tant que "el boig de Sadam provocarà una altra crisi i ja sabem què significa això: més gent al carrer i sous baixos". Malgrat que aquestes idees no sempre hagin aflorat obertament (hi havia altres elements de la consciència popular que feien de contrapès), sí que ha fomentat la passivitat del movi-

ment obrer, i segurament constitueix un dels factors que expliquen les nombroses contradiccions en les respostes a les enquestes, manipulació a part.

3

LES FAS ES REVALORITZEN

L'exèrcit espanyol guanya legitimitat social amb la seva intervenció i s'orienta definitivament cap a

convertir-se en un exèrcit de tipus imperialista, amb la missió de controlar el Magrib sota les ordres dels Estats Units. De resultes de la guerra, la mala imatge militar pot començar a dissoldre's. La gent pot deixar de veure l'aparell militar com una institució reaccionària, desfasada i inútil i passar a considerar-la un instrument inevitable per tal de defensar els "nostres" interessos. Per dir-ho gràficament: a ulls de molta gent, els militars comencen a justificar el sou.

El ministeri de la Guerra té ara l'oportunitat d'augmentar el rearmament i la despesa militar sense aixecar massa protestes. Se'ns dirà que cal fer unes FAS més operatives per poder estar en el pròxim conflicte al costat i no darrera dels Estats Units i cia.; se'ns dirà també que l'armament ha de ser renovat per canviar aquells sistemes que s'han revelat ineficaços en aquesta guerra; i, en fi -encara que això no ens ho diguin- es rearmaran pensant que a partir d'ara a la península li toca el paper de fer de dic de contenció militar -no sols migratòria, que ja ho és ara- del "perill moro" contra la civilitzada Europa.

4

EL MOVIMENT PACIFISTA EN SURT DEBILITAT

Si bé és cert que s'han desenvolupat alguns elements interessants i innovadors

l'organització de familiars tant de soldats com de desertors i d'insubmisos, l'obertura d'un front de lluita jurídica o el suport als desertors, en general no hem estat a l'alçada de les circumstàncies. Oposant sobretot un discurs moral ("aturar el crim de la guerra", "no sang per petroli") al discurs del Poder, molt més pragmàtic i de tipus econòmic i polític ("els nostres interessos", "la falta de petro-

Un moviment com l'antimilitarista, que comença a ser escoltat pels mitjans d'informació, ha de dotar-se de formes organitzatives que li permetin aprofitar aquest espai per donar resposta pública immediata a qualsevol fet o declaració.

li", "estar amb Europa" ...), no hem pogut arribar al fons de la consciència de molta gent. En canvi, hauríem d'haver fet emergir els temes que es ventilaven veritablement; parlar del conflicte Nord/Sud, qüestionar l'actual concepte de benestar, denunciar el substrat popular racista, fins i tot posar en evidència l'egoisme implícit en una de les coses que aparentment mobilitzaven la gent: l'enviament dels vaixells, fent veure que "els nostres soldats" no sols podien morir sinó també podien matar...

En segon lloc, el sentiment d'impotència que s'anà apoderant dels sectors populars anti-guerra potser podia haver-se contrarestat impulsant més l'actitud de no-cooperació i desobediència activa: accions de bloqueig d'institucions compromeses en la guerra, tornada de cartilles, etc. D'això en som responsables uns i altres. Els sectors més moderats del moviment pel seu poc interès en materialitzar la desobediència en alguna cosa més que no fos un simple eslògan, i a més de segona categoria; els sectors més antimilitaristes per dedicar-nos en exclusiva a poten-

ciar (és un dir) la insubmissió i la deserció i no voler sentir-ne a parlar d'altres formes de resistència entre els joves cridats a la mili. Sóc perfectament conscient que no és un problema fàcil, però m'esgarrija pensar que ni tan sols se'ns hagi plantejat el dubte ni haguem dedicat una estona a rumiar si hi podia haver alguna manera de llançar un cable cap al grup més nombrós de resistents a aquesta guerra, que ens agradi o no ha sigut els milers d'objectors legals.

Finalment ens hem mogut poc i tard. Des del 2 d'agost a l'1 de març, els grups del Casal ni tan sols hem protagonitzat una acció contra la guerra. En fi, ens arribaven els cartells i presentàvem públicament la campanya de deserció just quan s'establia l'alto-el-foc...

5

RENOVAR EL MOVIMENT ANTI-MILITARISTA

Els mesos següents poden venir marcats, d'una banda, per l'empresonament

de més insubmisos i desertors, i d'altra, per l'aprovació a les Corts d'una reforma del servei militar i de la llei d'objecció capaç de rentar-los la cara i aconseguir major consens social per reprimir el moviment. En aquest context, si volem com a mínim no perdre posicions, hem d'espolsar-nos de sobre tant la inèrcia que arrosseguem de fa més d'un any com aquest sentiment triomfalista que "els militars no podran amb nosal-

tres". Hem de retrobar aquella imaginació i aquella combativitat que abans teníem i

De resultes de la guerra, la mala imatge militar pot començar a dissoldre's

que tant ens ha faltat en la lluita contra la guerra i saber obrir nous fronts de lluita com el de les accions jurídiques o el de la informació. Un moviment com l'antimilitarista, que comença a ser escoltat pels mitjans d'informació, ha de dotar-se de formes organitzatives que li permetin aprofitar aquest espai per donar resposta pública immediata a qualsevol fet o declaració. Igualment, ha de trobar la manera de poder sortir al carrer amb mobilitzacions d'una manera continuada, i si això requereix un treball específic d'estudiar i preparar accions, doncs l'ha de saber afrontar, per més que prengui precaucions per evitar que uns quants acabin decidint per la majoria.

Per acabar, el moviment necessita reforçar el seu discurs contra l'aparell militar. A partir d'ara queda clar que no serà possible qüestionar l'exèrcit sinó fem el mateix amb la societat a la qual serveix -capitalista, consumista, racista, insolidària-, de la mateixa forma que s'evidencia la urgència de començar a treballar seriosament aspectes com la venda d'armes o el conflicte que d'aquí poc ens pot abocar a una altra guerra, el de Ceuta i Melilla.

Jordi Garcia
3 de març de 1991

El grup més nombrós de resistents a aquesta guerra ha sigut el de milers d'objectors legals

LA MARXA VA A TOTA MARXA

2ona MARXA ANTIMILITARISTA

Marxarem de Figueres el divendres 26 de juliol i arribarem a Vandellòs el diumenge 4 d'agost
Truca'ns (93) 318 39 94

VAGA DE FAM PER LA PAU

El dia 24 de febrer, diumenge, 3 persones instal·len tendes de campanya en una banda de la plaça de Sant Jaume de Barcelona i comencen una vaga de fam. Són en Joan Guzman (primer objector català), En Jaume Costa (Insubmis) i En David Recha (Insubmis). El dimecres 27 el Mocador desplaça un equip fins al lloc per fer-los una entrevista. A la plaça ha plogut. En aquest moment un dels vaguistes no hi és. Ha anat a passejar una mica perquè no es troba massa bé.

Joan Guzman: D'on sou, primer, vosaltres?

Mocador: Del Mocador, la revista del moviment antimilitarista.

Jaume Costa: Sou del MOC, no? Jo us conec, del Casal.

Moc.: Abans de res, dir-nos perquè esteu fent la vaga de fam.

Jaume Costa: Com a protesta contra el conflicte que s'està produint al Golf Pèrsic.

Moc.: I quan s'acabi, què?

Jaume Costa: Mirarem de parar amb la vaga de fam i continuarem amb una sèrie d'actes paral·lels.

Joan Guzman: La meua motivació la raó no d'una altra manera: jo estic aquí perquè no estic disposat a que se'm faci col·laborar en aquesta guerra o en qualsevol altra i com ara em sento col·laborador passiu expresso la meua denúncia, el meu rebuig i el meu desacord.

Moc.: La gent que corre per aquí a la plaça aquests dies com ha reaccionat?

La policia, la gent que us coneix i els que us han vist aquí cada dia...

Jaume Costa: En un primer moment la guàrdia urbana ens va dir que traguéssim les tendes, que la plaça era via pública i que aquí no s'hi podia estar, però els vam respondre que feia fred, que no les treiem i aquí es va acabar. Quant a la gent, s'apropa tothom que va passant i s'interessa pel què estem fent i volen saber el perquè, vull dir que de cara a la gent hi ha una bona predisposició.

Moc.: La idea aquesta d'on va sorgir? De vosaltres que us coneixeu, o d'algun grup?

Joan Guzman: A la Barceloneta es va crear una taula per la pau, com a molts barris de Barcelona...

Moc.: Estàs dins aquesta comunitat de la Barceloneta?

Joan Guzman: No, jo estic com a independent. Llavors es van fer diverses reunions i en l'última jo vaig proposar que s'havia de prendre una actitud més radical, més contundent, doncs la situació ho requeria. Llavors, poc a poc, ho vam anar comentant l'un amb l'altre, ho hem anat organitzant i aquí estem.

Moc.: La premsa ha vingut?

Joan Guzman i Jaume Costa: Sí, ha vingut. No molta. El que passa és que hi ha molta censura, i el que publiquen està tergiversat. Ell és l'objector, jo sóc l'insubmis, quan en realitat és al revés, i coses així. Ens van portar una bossa d'aigües d'aquí, del Bocatta i en veure-la aquí van dir que teníem bosses de menjar, i que d'aquesta manera qualsevol aguanta la vaga. Així que gairebé és millor que no vingui, la premsa.

Moc.: Per cert, sabeu que es fa un manifest per la deserció?

Jaume Costa: Sí, bé, ja l'hem tingut per aquí i ha anat firmant gent.

Moc.: Es veu que l'han censurat a l'Avui al País.

Jaume Costa: Sí, ja ens ho van dir la Montse i el Pàtric. El Pàtric va venint cada dia a la nit.

Joan Guzman: El primer i el segon dia de començar la guerra deien que això s'acabava i ara fan el mateix perquè ningú prengui cap iniciativa i perquè tothom digui que no val la pena fer res doncs ja s'està acabant, i així ningú es pugui organitzar ni mobilitzar. No ens creiem res dels mitjans de comunicació. S'han constatat tantes mentides que... D'allò que deïem de la gent que passa per aquí, això és d'una riquesa vivencial extraordinària, passa tot tipus de gent.

Jaume Costa: Sí, des de l'heroinòman que ve fet caldo, que ens va explicar la vida, que ens pren uns pantalons perquè no en té, i després un tope boinga fent el seu discurs polític, cagant-se amb les autoritats i amb tothom, i et porten cendres, espelmes, et trobes de tot.

Joan Guzman: Em sembla que va ser dilluns que es va fer aquí una classe de magisteri, i es va tractar de la guerra, de la no-violència, de les conse-

qüències i de les causes.

Moc.: Aquí, amb vosaltres?

Joan Guzman: Sí, va ser molt maco i molt interessant, sobretot tal i com ho va enfocar la mestra. Després també han vingut per aquí assistents socials i vam fer una mica de col·loqui. I hi ha en projecte que vinguin a donar més classes, una coral, el cap de setmana que ve potser s'inicia una acampada general... Se'ns ha ocorregut avui aquest signe de la pau lluminós (davant de les tendes hi ha tot d'espelmes senceres formant el símbol de la pau. Una dona que passa n'encén una que s'havia apagat), després demà se'ns acudirà una altra cosa. Quan fas dejuni estàs inspirat i més si estàs motivat.

Jaume Costa: Volem allargar l'acte el màxim possible, i que quan nosaltres acabem hi hagi més gent que vulgui continuar el dejuni, per fer així un acte constant i de rebuig contra la guerra.

Moc.: I a part d'això ara estàvem veient que creu debat, que la gent s'atura i discuteix sobre el què feu i el què significa...

Joan Guzman: Sí, hi ha opinions per tots els gustos. És el que es pretén amb la denúncia pública, crear controvèrsia, no?

Jaume Costa: Crees conscienciació social, que la gent passi i se'n adoni que encara hi ha una sèrie de valors a defensar, i que som vius i som persones i podem queixar-nos encara. Per això cada vegada hi ha més solidaritat. Portem com 2000 signatures.

Joan Guzman: El més maco d'això és que s'ha vist realitzada una idea teòrica. El què volíem era iniciar un acte de denúncia pública que creés un precedent constant i permanent, que llavors la gent pogués venir i participar, perquè el que passa a vegades és que vols fer alguna cosa, i et sent impotent. No saps què fer i et fa falta

una infraestructura, i això l'ha creada. Llavors veus com la gent es dinamitza, es motiva (al costat mateix una persona està montant la seva tenda per afegir-se als tres vaguistes).

Moc.: Això s'ha fet ja en aquells grups dels amics i Artesans per la Pau...

Joan Guzman: Amics de l'Arca i Artesans per la Pau. Venen cada dijous des de fa 6 o 7 anys i s'encartellen i fan mitja hora de silenci.

Moc.: Però el seu acte no ha transcendit massa...

Joan Guzman i Jaume Costa: És que no és el mateix això que ser aquí cada dia a totes hores amb les tendes i tot el ciri i la vaga de fam... veuen que això va en serio.

Joan Guzman: A més hi ha una altra força dinàmica que creix cada dia que passa. No és el mateix estar un dia sense menjar que tres o quatre. Això incideix en la consciència de les persones.

Moc.: Des de la vostra condició d'objectors, creieu que podeu indicar especialment?

Joan Guzman: No t'entenc la pregunta...

Moc.: Tots dos sou objectors de consciència, no?

Joan Guzman: Jo vaig ser objector. Ara no ho sóc.

Jaume Costa: Jo sóc objector indubmís. Però penso que podem incidir igual que qualsevol persona amb el nostre compromís.

Moc.: Els diaris que n'han parlat han subratllat la vostra condició d'objectors...

Joan Guzman: El problema és que estem acostumats a encasillar les persones i penjar cartells. Jo no vull etiquetes. No vull canviar el món; no vull deixar que el món

em canviï a mi. Des de la meua objecció del 71, passant per altres mogudes reivindicatives, laborals, etc... sempre he seguit la meua línia: m'obliguen a fer coses que van contra meu i no vull fer-les. És una postura personal que, és clar, es fa pública perquè formo part d'una societat... El que passa és que a vegades necessitem un aparell organitzat per sentir-nos acollits. Jo ho plantejo personalment: se m'obliga a fer coses que no em respecten i no les faig. Per això no m'agraden les etiquetes: no sóc objector, ni insubmís, ni això ni allò. Sóc una persona, com tothom, que viu la seva vida i que en un moment donat és capaç de reaccionar. Sóc contrari als encasillaments. Hi ha quaranta mil grups, quaranta mil religions... és una torpesa. Som més iguals que diferents, i per petites tonteries ens sentim a vegades enfrontats.

Moc.: La teua postura no és estrictament personal...

Joan Guzman: És personal amb una dimensió social. Crec que és una postura de compromís actiu que pot ser més útil que una altra amb molts cartells i discussions i ideologia. Val més actuar que enrotllar-nos intel·lectualment. Això no vol dir que quan el fons és el mateix les matisacions queden de banda i connectes amb la gent, sigui del grup que sigui, o estigui organitzada o no.

Moc.: Us trobeu bé? Com us afecta la salut, la vaga?

Joan Guzman: Físicament hi ha diferents dificultats. El David té molèsties a la cama. Els metges ens fan un seguiment. Per la meua banda, psíquicament em trobo en plena eufòria. Físicament, estic cansat de dormir poc. Hi ha soroll tota la nit.

Jaume Costa: Físicament també em trobo cansat. Dormim malament... Psíquicament, perfecte. Molt lúcid, reflexiu i més relaxat que no normalment. És curiosa també l'experiència de convivència. Hem de pixar en una garrafa...

Moc.: No us moveu d'aquí?

Jaume Costa: No ens movem per conservar al màxim l'energia. Bevem molta aigua. Ens reconeix un metge... l'únic és que perdem força pes.

Moc.: Bé, ja us portarem el Mocador.

Jaume Costa: Afegiu-hi que som aquí per la llibertat i la dignitat de les persones.

Moc.: Bona sort.

LA JIHAD: DE L'ESPASA ALS MÍSSILS SCUD

El terme "jihad" -i sobretot, la seva incorrecta traducció per guerra santa-, ens porta a la ment una imatge inevitable: guerrers musulmans cavalcant i brandant damunt els caps l'espasa contra l'infidel. Però, què hi ha de cert en aquesta imatge?, com s'adequa el concepte clàssic de "jihad" dins l'actual context internacional?

La idea de "jihad" és un element important dins la vida del musulmà i la seva comunitat. Es tracta d'un concepte complex, que ha estat sotmès al llarg de la història a tot tipus d'interpretacions segons les circumstàncies del moment. Es poden posar de relleu, però, certes constants.

En primer lloc la distinció entre: a/ "gran jihad", de tipus espiritual: actitud personal de lluita interior moral contra les passions individuals i els interessos egoïstes. És l'esforç per aconseguir una fi. Aquesta lluita cercaria crear una societat que visqui d'acord amb la llei islàmica, la "xària"; i b/ "petita jihad", més en concordància amb el seu significat clàssic: una guerra justa per tal d'ampliar el domini de la llei islàmica.

No tots els atacs contra l'infidel constitueixen "jihad". Existeix una regulació molt detallada sobre les normes que ha de seguir una guerra, que només pot obeir a una causa justa, essent el dret musulmà capdavanter en l'establiment de normes humanitàries pel combat (respecte als presoners, preservació dels mitjans naturals, etc.) Quant a l'extesa imatge "d'islam o mort", s'allunya en realitat del veritable esperit musulmà. L'islam es vol estendre per tot el món, com a finalitat utòpica, però rebutjant la conversió per la força: "no hi ha d'haver coacció en la religió" (Alcorà, 2, 256). La "jihad" és una guerra defensiva, no pas ofensiva.

Però la concepció clàssica sofreix importants mutacions posteriors a la mort de Mahoma, per part sobretot dels juristes, que volen legitimar les guerres d'expansió dels diferents califats a través d'una doctrina ofensiva. Es tracta d'una crida semblant a la que actualment realitzen governs musulmans, que d'aquesta manera volen legitimar popularment les seves accions, les més de les vegades sense una base teològica estricta, ni ortodoxa (vegis la crida de Saddam Hussein als musulmans de tot el món, a la jihad, l'agost del 1990, per tal d'alliberar

el sagrat territori saudí -on es troben La Meca i Medina-, de la presència dels infidels, de dubtós valor per haver-se produït després d'un atac ofensiu).

Els darrers anys dels XIX són testimoni del moviment reformista "Nahda", que vol situar la comunitat musulmana a l'alçada dels temps, eliminant tots aquells aspectes que s'oposen a la modernització de la societat. D'acord amb aquesta voluntat, es deixa de banda la interpretació de la "jihad" com a crida a les armes, per ressaltar els aspectes referents a la redempció personal.

Però són dues figures del s. XX: Sayyid Qutb i Rachid Rida, qui influeixen radicalment dins el pensament islàmic, i concretament en el concepte de "jihad". R. Rida afirma que la "Pax Islàmica" s'ha d'aconseguir progressivament amb intervencions armades contra els impediments a la lliure propagació de l'islam, però amb caràcter defensiu. S. Qutb, amb una ideologia influïda pel pensament revolucionari occidental, aboga pel fustigament de les societats no islàmiques on l'home adora un altre home, el dèspota. Amb posterioritat a la descolonització, no existeix una societat autènticament islàmica, sinó dominada per autòcrates occidentals. D'aquí la seva idea central: concentració del combat contra els falsos musulmans de

l'interior, abans que contra els no-musulmans de l'exterior. Qutb interpreta la sura que condemna la coacció en la religió, no com una crida a la llibertat de culte, sinó com una incitació al combat. El combatre als no convertits és un dret i un deure. La signatura d'un Tractat de pau només pot ser provisional i en cas de necessitat. D'aquí deriven els moviments que preconitzen l'obligatorietat de la guerra interior contra els règims impius musulmans: el tiranicidi.

A més dels conceptes contemporanis de "jihad" reformistes, subversius i oficialistes (que busquen la legitimació dels governs), trobem una altra via, menys dogmàtica i amb consonàncies antibel·licistes, que és potser la més interessant. La "gran jihad" s'interpreta com la lluita contra el subdesenvolupament, en pro de la promoció de l'home, l'alfabetització, els serveis socials, contra l'opressió i les injustícies. Es tracta d'un corrent més d'acord amb la preocupació pels grans problemes actuals de la humanitat.

L'islam, com tota gran religió, no és més que un conjunt de valors del qual es poden extreure múltiples interpretacions. Que es pugui esborrar la, lamentablement, tan extesa imatge d'intransigència i dogmatisme, la vella dicotomia "Islam o mort", només pot dependre del rebuig dels propis musulmans al seu ús interessat per part dels que detenten el poder polític. El combat en pro d'una pròpia identitat, representat per la quarta via, ha de ser el camí a seguir. Si els deixen.

Laura Feliu
Investigadora del Centre per la Pau i el
Desarmament. UAB.

كل البعد عن فكرة الحديث
الامن في البلاد التونسية
ث خوليو كورتزارعن
درجتين في رانته المزة
أو أن تسجل ذكركنا
جريمة كالتن ارتكبها
مكسيك في حق الصحفي
مانوال بوانديا(2)، فتونس
بعد كابوس القطيعة التامة
الشعب وجهاز الامن. كل
ر أن هناك سوء تفاهم،
ال الاطراف المعنية لتعجل
ة قبل تفاهم الحالة...

لنؤوب لما يطرا على ساحة
تسوقه حتما أحداث متتالية
في حيز زمني ضيق: (حوادث
- حادثة بارنو - حادثة ميدي
حوادث الجامعة - حوادث

(-).
لحوادث تحيلنا حتما الى مسألة
لم يعد من المحظور الفوض
الجرائد والمجلات المحلية
وبدنت عنها صيغة غير

QUÈ PASSA AMB ELS INSUBMISOS?

Actualment, a causa del recurs presentat davant el Tribunal Constitucional pel jutge militar de Iruñea, totes les causes seguides en relació a l'article núm. 127 del Código Penal Militar, es troben en suspensió, amb paralització dels tràmits i efectes des de l'última actuació, fins resolució.

Transcripció de l'esmentat article 127 del Código Penal Militar.

Art. 127. El español que, declarado útil para el servicio militar, rehusase espresamente y sin causa legal *91 cumplir el servicio militar será castigado con la pena de 1 a 6 años de prisión. En tiempo de guerra, se impondrá la pena de prisión de cinco a quince años.

Una vez cumplida la condena impuesta, el penado quedará excluido del servicio militar, excepto por causa de guerra.

*91: Aquí s'explica que entre les causes d'exempció del servei militar, hi ha l'objecció de consciència, i detalla els textos legals on es regula aquest dret.

És per això que, ara per ara, no es tiren endavant més tràmits contra insubmisos (sempre que ho siguin al servei militar). Fins i tot el cas de Josep Maria Moragriega i de Carlos Hinojosa estan aturats. Ells havien estat condemnats a 13 mesos de presó per un consell de guerra anterior a la presentació del recurs per part del jutge militar. Així doncs, el que queda suspès per a ells és l'execució de la

condemna. Però cal tenir en compte que no només això ha impedit el seu ingrés a la presó, perquè cal recordar que entre el moment en què la sentència va ser ferma, uns dies després de l'anunci que no es presentaria recurs, i l'admissió del recurs pel Constitucional, va transcórrer un temps en el qual haurien d'haver ingressat, segons la llei.

Cal explicar una mica de què anava el recurs presentat pel jutge d'Iruñea. En síntesi, planteja al Constitucional un dubte sobre si són o no militars els insubmisos que no s'han incorporat a files, perquè en cas que no ho fossin no es podria aplicar la legislació militar i en concret el Código Penal Militar. Això provoca un possible buit legal ja que en cap altre codi de justícia existeix la figura de negativa a fer el servei militar, i per tant no es podria jutjar la insubmissió. En cas que el Tribunal Constitucional acceptés els arguments del recurs, només els quedarien dues opcions: una, i força increïble per tot el que representaria, seria no actuar contra els que no s'han incorporat a files; la segona seria incorporar al codi penal civil la figura abans esmentada.

Cal recordar, però, que malgrat la perspectiva que la repressió als insubmisos a la mili s'aturi momentàniament, amb l'excepció de la possibilitat d'empresonaments preventius per curts períodes de temps, és ara que es comencen a tirar endavant els primers judicis contra els insubmisos a la PSS, amb el

primer cas a Albacete (la sentència va fer-se pública el dilluns 4 de febrer de 1991). La pena imposada va ser de dos anys, quatre mesos i un dia per a cadascun d'ells i ara vindran tot un seguit de judicis per la mateixa causa: un segur a València, sense data fixada, i un altre a Salamanca pel dia 28 de febrer. Per ara tots els casos són per no incorporació a oficines de l'Insero, però podem imaginar que si veuen que la cosa tira endavant i la repressió als insubmisos poden assumir-la sense un alt cost polític, no trigaran gaire a sortir altres entitats que acceptin denunciar a la gent que no s'incorpori. Amb l'augment del nombre de gent represaliada a tot l'estat, cal tenir en compte el tema dels autoinculpat. A partir d'ara poden prendre un paper molt rellevant en el desenvolupament de la campanya, fent incrementar el nombre de persones a jutjar.

També caldria reflexionar sobre l'estratègia seguida fins ara per tots nosaltres, perquè veiem com les penes per fer insubmissió a la PSS són més llargues i a més es fa més difícil explicar la negativa a fer-la, malgrat que per a tot el col·lectiu sigui evident que la insubmissió és la mateixa tant pels que es neguen a incorporar-se en el moment de ser cridats a fer el servei militar com pels que decideixen deixar-ho a mitja mili o els que no s'incorporen a la PSS.

Salut i antimilitarisme
Juan Sanchís

 ADMINISTRACIÓN DE JUSTICIA

CAUSA NÚM. 31/46/89
M.E. 38-2/D
R.F. ALBERT CAPELLA VÁZQUEZ

PROVIDENCIA

Ilmo. Sr. Auditor Presidente) En Barcelona, a dos de
Tcol. Auditor Ortes Salas) enero de mil novecientos
Cte. Auditor Turiel Sandín) noventa y uno.

Dada cuenta; acordada la aprobación del auto de conclusión del sumario en la presente Causa número 31/46/89 y constando que ha sido publicada en el Boletín Oficial del Estado núm. 68/90 la admisión de la cuestión de inconstitucionalidad núm. 545/1.990 en relación al artículo 127 del Código Penal Militar, por el que aparece procesado y en libertad provisional ALBERT CAPELLA VÁZQUEZ, en cuyo precepto se señala pena de prisión para los autores de dicho delito; y teniendo encomendada al Tribunal la tutela de los derechos fundamentales, entre ellos el que sería afectado en el supuesto de sentencia condenatoria, según expresamente establecen los artículos 7 de la Ley Orgánica del Poder Judicial y 41 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional, la Sala estima, por razones de equidad, que se da la causa justa y probada que señala el artículo 101 de la Ley Procesal Militar para suspender los términos judiciales y, en consecuencia, acuerda dicha suspensión, con paralización de los trámites, y efectos desde la última actuación tras la fecha de admisión de la aludida cuestión, hasta que recaiga resolución sobre ella.

Notifíquese a las partes.

Lo acordó la Sala y rubrica su Presidente, de lo

que yo, el Secretario Relator, doy fe.

DILIGENCIA

Seguidamente se dió cumplimiento a lo anteriormente acordado. Doy fé.

31/1/89

Còpia dels escrits enviats pel Tribunal Militar Territorial Tercero, que fan referència a les causes seguides contra Albert Capella i Vázquez i contra Carlos Hinojosa Queralt (a la pàgina següent). En tots els casos és força similar.

 TRIBUNAL MILITAR DE BARCELONA	Causa núm. 31/10/89 R.E. 1264-S/D R.P. Carlos RINJOJA QUERALT	OK9652604
	PROVIDENCIA	
Ilmo. Sr. Auditor Presidente : En Barcelona, a treinta Tcol. Auditor Ortes Salas : noviembre de mil novecient- Cte. Auditor Turiel Sandín : noventa.		
Dada cuenta: habiendo resultado infructuosas las diversas citaciones realizadas al domicilio que consta en autos del sentenciado para que comparezca en esta Tribunal a fin de notificarle, con arreglo a lo previsto en el artículo 339 de la Ley Procesal Militar, la firmeza de la sentencia dictada en esta Causa 31/10/89, tras declararse por la Sala 5ª del Tribunal Supremo desierto el recurso de casación preparado ante esta Sala por el propio procesado, y en aplicación analógica de lo dispuesto en el artículo 178 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal, supletoria de la Ley Procesal Militar, dese orden a la Policía Judicial de busca y presentación de Carlos Rinoja Queral, y si no fuera habido en el término de quince días insertarse la cédula en el Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona. Asimismo, constando que está planteada cuestión de inconstitucionalidad nº 545/1.990, referente al art. 127 del Código Penal Militar, cuya admisión a trámite se publicó en el B.O.E. núm. 68 de 1.990, y afectando dicha cuestión esencialmente a la condena recaída y consiguientemente a la privación de libertad que debe sufrir el reo, la tutela de cuyos derechos fundamentales tiene también encomendada este Tribunal por así expresamente disponerle tanto el artículo 79 de la Ley Orgánica del Poder Judicial, como el 41		

de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional, la Sala, por razones de equidad, estima que es de la causa justa y probada a que se refiere el artículo 161 de la Ley Procesal Militar para suspender los términos judiciales y, en consecuencia, acuerda dicha suspensión con paralización de la ejecución y efectos desde la fecha de admisión de la cuestión aludida, hasta tanto recaiga resolución en ella.
Notifíquese lo resuelto a las partes
Lo acordó la Sala y rubrica su Presidente, de lo que yo, el Secretario Relator, doy fe.
 DILIGENCIA
Seguidamente se dió cumplimiento a lo anteriormente acordado. Doy fe.
DILIGENCIA En Barcelona, a 19 DIC 89 Le suscribe Sr. D. Secretario Relator. Para hacer constar que el presente documento concuerda íntegramente con el original que se encuentra en el expediente.

NOTA DE LA REDACCIÓ: El divendres 15 de març el Tribunal Constitucional resol que són els tribunals militars els que han de jutjar els civils que es neguen a fer el servei militar. Aquest fet pot fer canviar les coses i en qualsevol cas n'informarem més detalladament en el proper MOCADOR 17.

UNA OCUPACIÓ PACÍFICA

L'okupa de la seu del PSC-Eixample en protesta pel judici a sis insubmisos a la PSS a Albacete i altres fets que s'esdevingueren (21-1-91).

Crònica d'en Marc, l'Alegre Insubmís.

Després de reunir-nos a les sis al Casal, una colla de membres de MOC, CAMPI, Mili-KK i Trébol ens dirigim cap a la seu del PSC-PSOE de l'Eixample, al carrer Diputació 306. A dos quarts de vuit entrem al local i diem que és una ocupació pacífica. Després d'una mica de discussió amb el que semblava el "capo" de la colla sobre què és i què no és pacifisme, decideixen abandonar el local. Tanquem la porta, pengem una pancarta a la finestra que dona al carrer, decorem el local amb cartells i enganxines, sense fer cap destrossa, és clar, i els que s'han quedat fora decoren les parets i la vorera amb pintades. Atenem la premsa, treiem el cap i fem crits cada cop que ve alguna televisió, i cap allà les deu fem una assemblea: ens n'anem com s'havia previst en un principi o ens quedem? Els arguments a favor de quedar-se semblen millors i s'arriba al consens. Després de l'assemblea ens porten sopar i begudes de fora. Havent sopat la gent es dedica a

activitats diverses: explorar el local, taller de còmics, trucar a casa per avisar, etc... Entre les troballes fetes, destaca la "Guia del Responsable", que de seguida fa furor entre els ocupants desitjosos de poder dins dels respectius col·lectius. Pel que fa al taller de còmic, consisteix en decorar amb "bocates" un plafó de fotos dels alts dirigents socialistes que feia cinc metres de llarg. No va quedar cap polític que no digués la seva (o la "nostra"). També es va trucar al programa "la nit dels ignorants" de Catalunya Ràdio per explicar l'acció i que els oients poguessin saber més del poc que deia la premsa. Tot sembla transcórrer amb normalitat, són les quatre de la matinada, els policies secrets de les cantonades semblen tranquils, però de sobte apareixen un foter de cotxes "Z" de la policia estatal. Aviat es senten cops a la porta, i en un moment ja tenim la pasma a dins. "Quedan todos detenidos!!", oferim resistència passiva, i ens van traient i emmanillant. Ens entren

de dos en dos als cotxes, i cap a la comissaria del carrer Rosselló. En aquells moments érem trenta-dos, i aviat vam convertir la miserable dependència de la comissaria on ens havien embotit en Ateneu Popular. Al principi de "tranqui", però ja al matí va començar la gresca: crits demanant la nostra pròpia llibertat, sorolls de granja (cadascú en el paper de l'animal que volia, fins a sumar-ne 32), vam engegar la màquina de coca-cola i la tele (la qual cosa teníem prohibida), i vam ballar una mica al so de la música "sixties" d'un dels canals de televisió. De tant en tant se sentia un crit "vaia morroooooo!!!!!!", i és que ens començàvem a cansar. Fins cap allà les dotze no van arribar l'advocada i l'advocat que ens van assistir en la nostra no-declaració. Vam anar pujant de tres en tres per no-declarar, i l'últim, el Sergi Rodríguez Nijpjes, ni més ni menys, va resultar que estava en recerca i captura. Quin mal rotllo, tan bé que ens ho haviem passat. Allà dos quarts de cinc va ser traslladat a veure el jutge Izquierdo, amb qui l'únic una llarga "amistat" personal. A les sis entrava a la Model, i l'endemà el van traslladar a la "Trini", on va passar fins el dia 30 de gener, que va sortir.

INSUBMISOS EMPRESONATS

Ja fa més de dos anys que es va posar en pràctica l'estratègia de la INSUBMISSIÓ i, igual com vam fer en el MOCADOR 14, és important fer un balanç de la repressió que hi ha hagut. Us exposem les dades dels objectors insumisos empresonats durant aquests dos anys així com els dies que han passat a la presó.

Cal dir que els objectors insumisos empresonats només representen el 8% l'any 1989 i el 7% el 1990.

Jugant una mica amb les dades podrem (1) constatar que mentre que l'any 1989 el 45% dels empresonats eren de Catalunya, l'any 1990 només eren el 32%, (2) adonar-nos que l'any 1989 els insumisos es passaven 19 dies a la presó de promig, mentre que l'any 1990 se n'hi passaven 30.

Aquí teniu, doncs, les dades:

Any	Nom	Dies de presó	Any	Nom	Dies de presó
1989	Joxin Etxegarreta	25	1990	Joan Cruz	13
	Patxo Markoartu	25		Joan Behnake	12
	Gorka Lopategui	25		Guillermo Bonilla	13
	Juan José Armendariz	15		Fernando Nicasio	62
	Gonzalo Mateo	27		Carmelo Sanz	92
	Yon Sánchez	13		Iñigo Irasuegi	35
	Josep M. Moragrega	13		Marc Bigas	9
	Carles Hinojosa	13		Enrique Ultues	51
	Mikel Oterín	7		Guillermo de la Cuesta	72
	Juan Carlos Alonso	11		Juan Carlos Maldonado	2
	José Luis Martín	62		Miguel Gómez	31
	Marià Sans	11		Jaume Romero	16
	Carmelo Pascual	4		Jordi Pujol i Martí	7
	Mikel Odriozola	15		Xan Cordeiro	105
	Pedro Ignacio García	22		Clemente García	64
	Juan Pablo Batanete	1		Fermín Palomo	40
	Antonio Cruz	16		Marcos Pérez	49
	Gabriel Canals	16		Antonio Pérez	61
	Carles Fellu	16		Carlos Acero	62
	Carmelo Serrano	16		Francesc Rodríguez Cano	13
	Javier Acevedo	14		Fabian Sainz	54
	Txeluis Fernández	15		Quique Martínez de Juan	52
	Fernando Rodríguez	36		José Manuel Rodríguez	6
	Pepe González	27		Antonio Medina Muñoz	4
	Marc Barrobés	11		Fernando Egido Arteaga	29
	Lluís Parareda	19		Àngel Sánchez Flamerich	30
	Albert Capella	16		Valentín del Hoyo Manero	69
	Gerard Rouco	16		Lluís Garcia Espallagues	3
	Angel Parés	16		Vladimiro Gil Martínez	13
	José Miguel Padrón	7		Eduard Moner	28
	Manuel Ruiz	57		Manuel Evaristo Rodríguez	13
				Jesús Subias	1
				Juan Parralejo Rodríguez	Pres
				Jesús J. Monteagudo	45
				Pascual Varela Balay	28
				José Manuel Fierro	9
				Manolo Piñero	11
				Jordi Forn i Rambla	11
				David Marín Peciña	9
				Andoni Ballesteros	8
				Koldo Auge Gorostidi	?
				José Luis Martín Igual	20
				Iñigo Aldasoro Sukia	32
				Asier Garmendia	32
				José Andrés Rodríguez	8
				José Ramón Carrasco	32

Els Objectors **en negreta** són els de Catalunya

MOC, ... NO GRÀCIES?

A l'Assemblea General del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya celebrada el cap de setmana del 213 de març a Lledia, li fou denegat l'ingrés al MOVIMENT D'OBJECCIO DE CONSCIENCIA.

El MOC va mostrar la voluntat de participar en el Consell en entendre que en aquesta entitat no està prou representada l'opinió d'aquells objectors que es neguen a acceptar la Llei d'Objecció de Consciència i les ordres d'incorporació al Servei Militar Obligatori o a la Prestació Social Substitutòria (PSS), és a dir, els objectors insubmisos.

Des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i tal com exposen les seves línies programàtiques actuals, s'està promocionant la realització de la Prestació Social Substitutòria entre les entitats que en són membres, així com en el propi Consell Nacional, Consell que s'està convertint en una de les entitats públiques de coordinació de la PSS a Catalunya. El MOC, que dona suport als objectors insubmisos a la PSS, considera que el Consell també hauria de donar suport, en el seu programa, als joves que

opten per la via no-violenta de denúncia i desobediència a la Llei d'Objecció.

En l'Assemblea General del Consell hi eren presents unes 30 entitats amb 57 representants acreditats. A més del MOVIMENT D'OBJECCIO DE CONSCIENCIA, demanaven el seu ingrés nou entitats més, però fou l'ingrés del MOC el tema que causà més polèmica.

Abans d'entrar en el punt d'"Altes i Baixes" de l'ordre del dia, un dels representants de les entitats demanà el vot secret.

Després de la presentació del MOC a l'Assemblea i en el torn de paraules posterior, un bon nombre d'entitats increparen el MOC per les seves posicions respecte a la Llei d'Objecció i la PSS i respecte a la seva trajectòria. En aquell moment només la JERC (Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya) mostrà públicament el seu suport a l'ingrés de MOC al Consell. Prèviament a la sessió s'havien fet circular per la sala unes octavetes en les quals el MOC criticava el Consell com a entitat que accepta prestacionistes.

D'entre els 57 delegats acreditats, en votaren 51 i el MOC solament obtení el vot afirmatiu de 15.

A Catalunya hi ha 59 objectors insubmisos a la PSS (un 20 %) d'entre els 295 que han estat cridats a fer-la. El nombre de places per fer la prestació és, a Catalunya, de 2.591, de les quals 57 corresponen a entitats del Consell o al propi Consell (dades de 1991). A l'Estat hi havia el 31 de desembre de 1990, 279 objectors insubmisos a la PSS, d'entre 1.832 objectors cridats a fer-la. Per a 1991, hi ha una borsa de 11.777 places en conveni amb l'"Oficina para la Prestación Social de los Objetores de Conciencia".

Per al MOVIMENT D'OBJECCIO DE CONSCIENCIA aquesta postura del Consell se situa en la línia de marginalització i criminalització d'aquells objectors que opten per la insubmissió davant del Servei Militar Obligatori i la Prestació Social que el substitueix, tendència que s'ha vist enfortida arran de la Guerra del Golf.

MOC

2ª MARXA ANTIMILITARISTA

Benvolguts/des amics i amigues,

sembla que això de la 2ona MARXA ANTIMILITARISTA JA RUTLLA.

El dissabte 2 de febrer ens vam reunir un grupet de gent per parlar-ne.

Vam començar amb una breu explicació del que havia estat la primera, donat que hi havia gent que no l'havia pogut "córrer en directe". I tot seguit vam començar a pedalar per la segona.

Per centrar una mica la cosa, vam decidir treballar sobre la hipòtesi -si no hi ha cap impediment o una alternativa millor- que la fariem entre el DIVENDRES 26 de juliol i el DIUMENGE 4 d'agost.

També hi ha una proposta de recorregut, seguir la costa des de l'Empordà fins a l'Ebre - cara avall que fa baixada-, amb alguna incursió a l'interior. La raó era variar el recorregut de l'any passat i recordar-nos de la Catalunya Sud, que també existeix.

Ens vam repartir la feina:

- Els tècnics de les bicis es van encarregar de fer la proposta d'etapes i d'itinerari.
- Els antimilitaristes de buscar els objectius

militars de denúncia, que ningú no es pensí que no n'hi ha.

- Cal contactar amb gent de la terra que vulgui treballar el tema. De moment hi ha algun MOC o MILI KK, però de segur que hi

campanya, amb cheff incorporat. Si les multituds ens desbordessin o els donem 40 duros i que s'arreglin o haurem de cridar el Jesús multiplicador de pans i peixos.

- Hi ha també la qüestió econòmica. Hem pensat vendre un BO d'AJUT numerat per sortejar una (o dues) bicicleta. Això deixaria un marge de benefici per al grup organitzador. Perquè de diners ens en faran falta molts: cartells, tríptics, material divers (furgoneta)...

Tot i que l'estiu queda lluny, encara fa fresqueta als matins, no podem oblidar un aspecte important: la difusió - potser el problema més greu de la 1a MARXA- i cal lligar les puntes quan abans millor i poder anunciar aquesta 2ona MARXA ANTIMILITARISTA a guies de vacances, anar a les Universitats i Instituts, i poder arribar al màxim de gent.

Si voleu més informació, ens trobareu al CASAL DE LA PAU, Cervantes 2 pral-1. Telf. 318 39 94.

© RUZAFÀ de LA PAGE ORIGINAL

ha altra gent interessada.

- Treballem també sobre la hipòtesi que almenys hi haurà una cinquantena de persones i que portarem una cuina de

Si no uns veieu amb cor de pedalar, hi ha més maneres de participar

PAU, SALUT I ANTIMILITARISME.

CRUÏLLA

UNA REVISTA ALTERNATIVA

ENS FA FALTA LA TEVA COL.LABORACIÓ.
TRUCA'NS

(93) 384 32 95

BREUS

ALBACETE CONNECTION

El 21 de genral al matí es celebren els judicis a 6 insumisos a la PSS. Els judicis tenen lloc a 2 sales diferents, 3 insumisos a cada sala. A una de les sales, els dos testimonis de la defensa són la cristina almeida (IU) i la mare d'un dels insumisos, que casualment és la directora de serveis socials de Cartagena. Un dels insumisos fa la declaració llarga, i els altres dos es ratifiquen en la declaració del seu company. A l'altra sala, més o menys el mateix, però amb testimonis més contundents. El fiscal demana en els sis casos una pena de 2 anys 4 mesos i 1 dia de presó. Al cap d'uns dies es fa pública la sentència: 2 anys 4 mesos i 1 dia de presó.

AOC-IU-ODS

Aprofitant la polèmica creada arran de les primeres desercions a la guerra, l'AOC i la ODS (Oficina per a la Defensa de Soldat de Madrid) signen un acord amb IU per coordinar el suport legal als desertors i objectors.

Medidas contra los jóvenes insumisos

Sr. Director:

Como enemigo de la guerra, me es grato alabar a los pacifistas y objetores de conciencia, pero no puedo decir lo mismo de los insumisos, que se niegan a hacer el Servicio Social correspondiente... ¿no serán unos villanos?

En todo caso y puesto que le niegan estos deberes a la Nación, ésta debería privarles también de sus derechos, como son los de la Seguridad Social, desempleo, DNI, pasaporte, carnet de conducir, etc., al menos durante cinco años, por ejemplo.

Porque más que insumisos son insolidarios y perjudican a nuestros hijos, no sólo materialmente sino moralmente. Y se evitarán males mayores.

G. MANUEL GUTIERREZ

Cartes al Director. MADRID
Diari El Mundo, 6 de març.

MINISTERI DE LA GUERRA

La redacció del MOCADOR s'està plantejant l'autocensura. Sembla ser que la mesura és conseqüència de que entre els subscriptors a la revista hi ha la "Unidad de Documentación" del Ministeri de la Guerra de Madrid.

AQC NO ÉS AOIC

De cara a fer la campanya d'insumissió més pedagògica, l'Assemblea d'Insumisos es dona a conèixer amb les sigles AOIC (Assemblea d'Objectors Insumisos de Catalunya).

AUGMENTA EL NOMBRE D'OBJECTORS INSUMISOS

El 19 de febrer 18 nous insumisos es van presentar al Govern Militar de Barcelona acompanyats de 200 persones. Cal recordar que dos anys abans foren només 8 els primers insumisos que es presentaren. Ara per ara, es calcula a tot l'Estat hi ha uns 1.500 insumisos i uns quants milers d'autoinculpats.

80.000 OBJECTORS DES DE L'ANY 1985

Ja són 80.000 els objectors acumulats des de l'any 1985. L'any 1990 foren 27.000, dels quals només 5.000 es poden considerar "fills de la guerra del Golf".

4.000 SOL·LICITUDS D'ESTATUT D'OBJECTOR EL MES DE GENER

Durant el mes de gener 4.000 persones sol·licitaren al CNOC (Consejo Nacional de la Objeción de Conciencia) que els reconegué com a objectors de consciència. Tenint en compte que gener és un mes fluix a tots els efectes, déu ni do!

PROFESSORS UNIVERSITARIS RECLAMEN EL DRET A LA DESERCIÓ

Prop de 300 professors de les universitats catalanes han signat un manifest amb el lema "Desertar no és cap crim" on es reivindica el dret moral a la deserció en el moment actual.

TROBADA D'OBJECTORS

Diferents organitzacions pacifistes i objectores de l'Estat Francès organitzen unes Assises de l'Objection de Conscience que es desenvoluparan del 8 al 11 de maig a Cun du Larzac.

Si voleu més informació dirigiu-vos al SIOC-Casal de la Pau.

VALLADOLID-BAGDAD EN BICICLETA

El dia 15 de febrer 3 joves pacifistes arribaren a Catalunya procedents de Valladolid i amb destí a Bagdad per tal de contribuir a la Pau al Golf. Durant la seva estada participaren a l'acampada antimilitarista a Granollers organitzada pel MOC i altres col·lectius pacifistes i ecologistes del Vallès. Altres etapes de la seva cursa foren Mataró, Girona, Calella de la Costa, Figueres, La Junquera i Perpinyà.

UN RECTOR RECOLZA LA INSUBMISSIÓ

El rector de la Universitat de València, dos vice-rectors i uns quants degans de les facultats d'aquesta Universitat han signat una manifest de suport a la insumissió.

L'IZQUIERDO DE MOMENT NO DESERTA

Els familiars i amics d'objectors, desertors i insumisos van fer un regal al jutge militar R. Izquierdo consistent en un colom de paper lligat amb cadenes i unes tenalles, com a símbol per animar-lo a tallar les cadenes i a desertar de la guerra i no de la pau com fins ara.

ORACIONES D'EN F. GONZALEZ

Senyor Bush,
dolça hipocresia,
us dono el territori
i la sobirania;
si més tinguéss
més us donaria

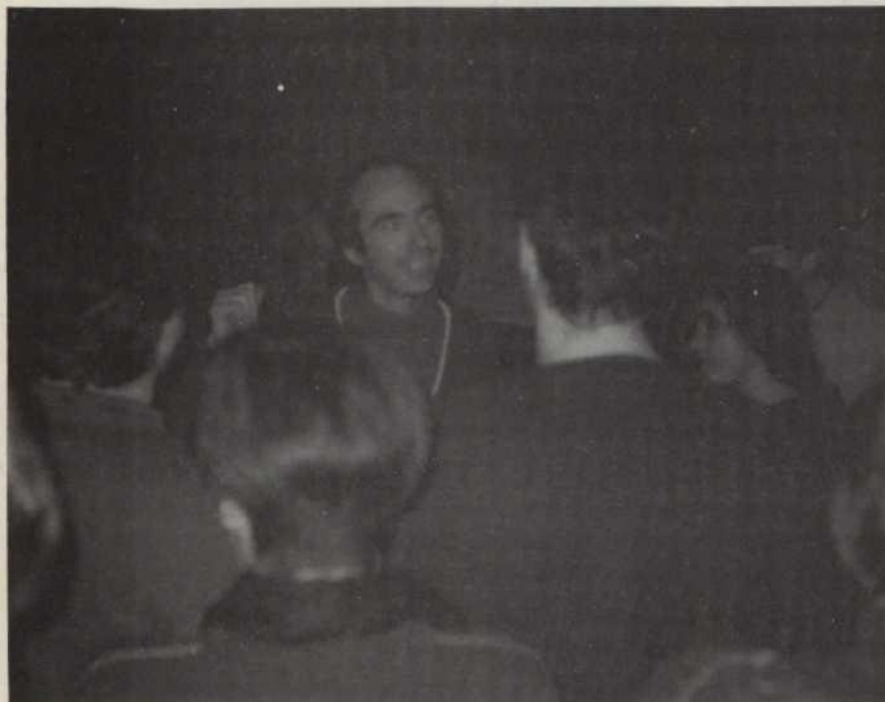
Georgesito de mi vida,
tu eres presi como yo,
por eso te quiero tanto
que te doy Rota y Morón.
Tuyos son, míos no.

OBJECCIÓ FISCAL

L'Assemblea d'Objecció Fiscal ha iniciat per a aquest any una campanya d'Objecció a la Guerra per tal de recuperar la nostra col·laboració econòmica en el moment de fer la declaració de la renda i destinar els diners desviats a projectes per la pau i la solidaritat. En el proper MOCADOR 17 informarem àmpliament de totes les variants d'objecció fiscal.

LLUÍS LLACH, INSUBMÍS

El propassat dia 4 de gener uns quaranta objectors insubmisos d'arreu de Catalunya es desplaçaren a Parlavà (Empordà) per participar en la gravació d'una cançó que Lluís Llach dedica als insubmisos. No cal dir que abans de procedir a la gravació en Lluís ho intentà tot per aconseguir que els objectors no desafinessin massa. Els resultats d'aquesta col·laboració musical entre en Llach i els insubmisos el trobareu en el disc que sortirà al carrer aquesta primavera.

INSUBMÍS

Que no hi ha res on miren els teus ulls
Que cap on vas tu, cap on vas, no t'hi
espera ningú
Que ets captiu de quimeres encara
adolescents
Que és inútil el gest del teu cor encara
massa valent.
Que no hi ha mans per les teves
si són buides per bondat...

Jo t'estimo, insubmís a les armes
Jo t'estimo així, si el coratge no et deixa
sotmetre a ningú

Dóna'm la mà
Dóna'm la mà que es fa tard
Dóna'm la mà que anem junts
Dóna'm la mà que anem lluny...

Perquè ni saps ni vols aprendre el terror
Perquè ni sents ni creus en l'odi pels teus
projectes d'amor
Perquè no ets la ferralla d'un robot
assassí
Perquè imagines la pau més enllà d'un
mercat entre botxins.

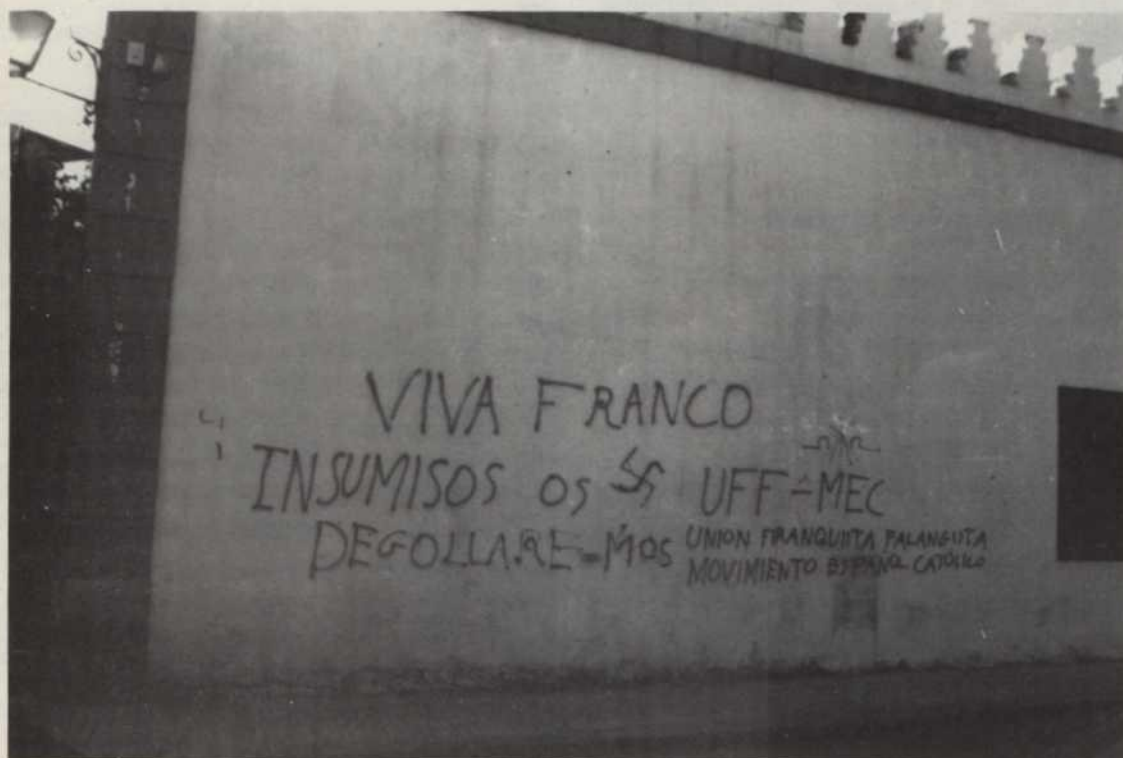
Sempre hi ha una primavera
que ens espera somni enllà...

Jo t'estimo, insubmís a les armes
Jo t'estimo així, si el coratge no et deixa
sotmetre a ningú

Dóna'm la mà
Dóna'm la mà que es fa tard
Dóna'm la mà que anem junts
Dóna'm la mà que anem lluny...

Lletra i música: Lluís Llach
Acompanyament vocal: Cor
d'Insubmisos i Cor de Parlavà.

PUBLICITAT

MALEÏT SIGA L'ANY SOCIAL OBLIGATORI!

Aquest article va ser publicat al número 52 de gener-febrer d'"Ausbruch" (ruptura), revista de la SOdZL, sindicat de prestacionistes de la RFA. L'article s'inscriu en la polèmica iniciada fa uns dos anys a la RFA, quan es començà a suggerir la possibilitat d'implantar un servei obligatori per a dones, a fi de paliar la desastrosa situació a l'àmbit sanitari-assistencial. A aquesta situació ha contribuït molt directament la introducció en massa de prestacionistes (prop de 90.000 l'any 1990) a aquest sector, fent baixar la qualitat professional de l'assistència i fent empitjorar les condicions de treball dels professionals (inseguretat laboral, pitjors

horaris i salaris...), permetent alhora congelar els pressupostos per a afers socials. Molts prestacionistes prenen el lloc de treball a professionals, però també són molts els professionals que abandonen la feina per a anar-se'n a altres sectors amb millors condicions laborals. Tot plegat ha contribuït a una situació de crisi de l'assistència social (falta de personal i de mitjans) que ha provocat ja diverses vagues d'infermers/es. La reducció de la durada del servei militar (12 mesos) l'estiu passat, com a conseqüència de la reducció de l'exèrcit pactada amb soviètics i aliats com a condició per a la reunificació, ha portat automàticament a la reducció del servei civil de 20 a 16 mesos i,

per tant, a la disminució del nombre de prestacionistes, cosa que ha agreujat encara més la situació al sector sanitari-assistencial (sector que a l'ex-RDA, després de la reunificació, es troba en una situació totalment caòtica).

Aquest article és important per mostrar els efectes negatius dels prestacionistes sobre el mercat laboral i també, a més, que mitjançant la prestació social obligatòria no és contribueix a desmilitaritzar la societat, sinó a estendre la militarització a sectors civils i, en última instància, a estendre la lògica de la conscripció a tota la societat.

La discussió sobre la implantació de l'Any Social Obligatori no cessa. Per al 15 de maig s'ha convocat una vaga de prestacionistes a nivell federal en contra de la implantació d'un servei forçat per a tots i totes; però encara no és del tot clar cap on ens ha de portar aquest viatge.

Amb la reducció de la durada del servei social, s'ha tornat a plantejar la discussió entorn de la implantació d'un "Any Social Obligatori" per a dones i homes. Han estat sobretot polítics de segona fila els que han pres la paraula, pel que fa a aquest tema, i l'extensió i la qualitat de les seves declaracions seria suficient per a omplir per les dues bandes un rotllo sencer de paper de wàter fins a l'última fulla.

Però si un/una s'apropa, sense buscar polèmica, a les entrevistes, manifestacions i articles dels representants del poble, s'imposa la sospita de que no es tracta d'un fet polític marginal, sinó que podria servir per a la preparació d'una ràpida implantació d'un Any Social Obligatori. Ja es va informar de tot això amb la boca petita abans

de les eleccions federals, essent desmentit només amb vacil·lacions pel secretari general de la CDU (democràcia-cristiana) Rùhe.

I. LELS ALTERNATIVES

El primer problema que es planteja, quan escrivim sobre l'Any Social Obligatori, és: Com serà realment aquest servei?

Ens podem imaginar diferents fases que anirien guanyant en intensitat

progressivament. El canvi més ínfim a l'àmbit dels serveis obligatoris seria, ara per ara, la creació d'un dret d'elecció per als homes entre el servei militar i el servei civil. De manera paral·lela a això, es podrien

desenvolupar serveis "voluntaris" per a les dones, com per exemple l'Any Social Voluntari o l'Any Ecològic Voluntari, la voluntarietat dels quals podria ésser estimulada vinculant-los com a requisit previ a la formació en certes professions (1). Com a tercera fase es pot pensar en la implantació d'un servei forçat per a dones sem-

blant, pel que fa a la seva estructura, al dels homes. Per quina fase es decidiran a començar els planificadors socials resulta difícil de preveure; el que sembla segur és que aviat les dones podran també pujar-se al carrousel dels serveis obligatoris.

II. LA SITUACIÓ D'EMERGÈNCIA DE L'ASSISTÈNCIA SOCIAL

La situació d'emergència de l'assistència social no és el resultat de la reducció de la durada del servei social, aquesta ja es donava abans i el servei social l'únic que ha fet és contribuir a la seva simulació, sobretot a l'assistència individual de disminuïts i als serveis d'ajuda social mòbil. Els forats deixats en descobert pel retrocés del servei civil són els que ara ha de cobrir l'Any Social Obligatori. L'argumentació del president de la comissió d'affers socials del CDU i vicepresident del sindicat únic DGB, Fink, venia a dir el següent: si no es poden equilibrar les estretors de personal amb professionals (cosa que, com es demostrarà més avall, no poden fer), es podria pensar en la possibilitat d'un any obligatori per a tothom.

Si considerem les realitats fàctiques, això suposa que existeix la necessitat d'implantar l'any obligatori sense resoldre els problemes.

No hi ha, doncs, pel que fa a

Segons diferents estudis econòmics, els prestacionistes alemanys van permetre estalviar a la RFA 2.200 milions de marcs només l'any 1987

tàxió, cap diferència amb la funció adjudicada fins ara al servei civil, sinó al contrari. De la mateixa manera que el servei civil ha contribuït a retardar la solució del problema de l'assistència social, l'any obligatori servirà per a continuar demorant indefinidament la solució i fent que les persones socialment febles siguin les víctimes, com sempre, de la desídia de l'assistència social.

III. EL MERCAT LABORAL

A l'àmbit social (occidental) manquen aproximadament 80.000 empleats; la situació a les regions orientals és anàlogament dolenta, de manera que no es pot confiar en una solució ràpida de la situació d'emergència de l'assistència social, al menys mentre aquesta tingui per causa la manca de personal. La implantació d'un any obligatori tindria un efecte doble sobre el mercat laboral: d'una banda, es suspendria a llarg termini la creació de llocs de treball qualificats, atès que el treball forçat és econòmicament més barat que el treball segons tarifes (2). D'altra banda, el nombre de persones potencialment afectades per un servei forçat és considerablement més elevat - depenent de l'alternativa elegida - que els forats existents a l'àmbit social; de manera que es pot preveure que el nou servei forçat s'introduiria a altres sectors laborals, amb els mateixos efectes negatius sobre les estructures laborals ja observats a l'àmbit social (els prestacionistes suposen en aquest sector el 11% del total de persones ocupades!).

Serà hegemònic, respecte a això, sobretot el sector medioambiental; però també dintre de l'àmbit social és pensable una introducció ampliada de personal en règim forçat. Com a legitimació es presenta la catastròfica situació del mercat laboral a les regions federals orientals. D'una banda, per mitjà d'un Any Social Obligatori es podria dissimular l'atur juvenil, com manifesta el president de la Comissió contra la Violència del govern federal, Schwind, que presenta l'Any Social Obligatori en una glorificació eufemística com un ajut per a la protecció enfront de l'atur en massa.

D'una altra banda, per mitjà d'un any obligatori es pretén substituir el sistema social destruït de la RDA, amb l'objectiu, per exemple, de tornar a construir el sistema de jardins d'infància i els serveis d'assistència ambulant que ja existien abans.

Que una política social i laboral fonamentada en un Any Social Obligatori només pot cimentar les irregularitats, en comptes d'eliminar-les, resulta fàcil de concloure a partir del servei civil actual.

L'alternativa al servei forçat sols

pot ser la millora de les estructures laborals per als empleats. En cap altre sector professional és tan elevada la quota d'èxode com en les professions de l'assistència social; i no hi cap altre sector on les condicions laborals i de formació siguin tan dolentes.

Una política social ha de començar pel pagament dels empleats i per les condicions de treball. Un exemple il·lustratiu de solució creativa ens el mostra l'Hospital Frankfurt-Höchst, que ha substituït el model convencional dels torns per una flexibilització de la jornada laboral acomodada als interessos dels empleats, associada a un pagament escalonat que afavoreix a aquelles persones que treballen a les hores més incòmodes. El preu: despeses de personal molt més elevades que no poden ser afrontades ni per l'hospital ni pels assegurats.

IV. L'ORDRE ESTATAL

Un servei forçat estatal no resulta possible sense alistament, reclutament i enrolament dels sotmesos al servei forçat. La conseqüència primera és una forta

pressió sobre els conscriptes a adaptar-se i sotmetre's o, millor dit, la selecció i criminalització dels que rebutgin el servei. Amb

l'ampliació del servei forçat a les dones, això significa la recollida de dades completes de cada reemplaçament, fet que no pot deixar de ser esmentat a la nostra crítica. Per primera vegada es registraria a

tot el reemplaçament de tota la població, es provaria les seves facultats i disposició de rendiment, seleccionant a part a la gent reticent. Una intervenció sobre la població d'aquestes dimensions constitueix el somni de tota dictadura. I és per això que ens hauriem realment d'alarmar també pel que fa a la importància en relació a la planificació civil-militar a la República Federal. Si ja a hores d'ara tots i totes estem potencialment planificats, amb l'Any Social Obligatori la màfia civil-militar obté un magnífic recull de dades, de l'ús del qual segur que no es privarà.

No hi haurà, evidentment, una possibilitat d'objecció, atès que l'any obligatori es realitzarà a àmbits no armats, de tal manera que qualsevol persona que

No hi haurà, evidentment, una possibilitat d'objecció, atès que l'any obligatori es realitzarà en àmbits no armats

no vulgui consentir el projecte militarista de la RFA o simplement rebutgi la intervenció autoritària sobre la pròpia persona, s'haurà d'enfrontar amb tota la violència de l'Estat. Una conseqüència que fins ara només s'havia donat en el cas dels insumisos.

És insuportable veure amb quina facilitat els representants del poble estan disposats a sacrificar la llibertat personal de cadascú a les aparents necessitats del moment.

Resulta significatiu el que l'acceptació d'un any obligatori sigui superior a l'antiga RDA que a l'antiga RFA. Si això es deu a una deformació de la dictadura o a la creença en una suposada situació de necessitat no ho entrarem ara a analitzar.

(.....)

El que es pretén, en definitiva, és el reforçament d'estructures autoritàries i la funcionalització militar d'un Any Social Obligatori. Aquests perills són evidents, atès que ja s'ha exigit en part -per ex., per l'expert militar del FDP (partit lliberal), Nöl-

ting- un servei civil-militar obligatori.

V. EMANCIPACIÓ

És insuportable veure amb quina facilitat els representants del poble estan disposats a sacrificar la llibertat personal de cadascú a les aparents necessitats del moment.

No hi ha res massa barat ni arguments massa torçats que no serveixin per a justificar l'Any Social Obligatori. I és així que l'any obligatori per a tots i totes ha de contribuir també, es diu, a l'emancipació.

Atès que els homes han de patir la conscripció, en funció del principi

d'igualtat s'haurà de fer patir de la mateixa manera a les dones.

Mentre que a la RFA no sigui una realitat fàctica la igualtat en el dret, es necessita un gran cinisme per a exigir com a mínim igualtat en la injustícia. I a més, les dones són les que en realitat fan la major part del treball social, de manera que l'emancipació

aquí voldria dir alliberament dels homes de serveis obligatoris i càrrega amb l'Any Social Voluntari.

L'argument de la igualtat de drets, per tot això, acostuma a dir-se amb veu baixa i se'l penja a altres arguments sense sentit, per tal com tota persona amb facultat de pensar podria adonar-se que els serveis forçats difícilment poden ser apropiats per a l'emancipació. Hauriem d'afegir, a més, però, que els que sostenen aquest argument no parlen d'igualtat de drets, sinó d'igualtat de tractament, cosa que no necessàriament ha de tenir a veure amb l'emancipació.

VI. SOCIETAT

La solució de la situació d'emergència de l'assistència social i la

forma i manera de la solidaritat amb els necessitats d'ajut afecta als principis bàsics d'aquesta societat; i és per això que no resulta del tot estrany per a una societat material dels dos terços solucionar els proble-

mes, en cas de manca (aparent) de mitjans financers, amb un servei obligatori.

Les persones contràries als serveis obligatoris no es poden quedar amb la mera crítica de les condicions d'obligatorietat.

Les persones contràries als serveis obligatoris no es poden quedar amb la mera crítica de les condicions d'obligatorietat. D'una banda, segur que és convenient recolzar les reclamacions dels empleats fixes per a una millora de la situació laboral, especialment l'exigència d'un pagament just, atès que aquesta és la manera de reconèixer el treball valuós en aquesta societat alienada.

D'una altra banda, es planteja la qüestió, certament, de l'organització d'una ajuda voluntària i solidària per als desaventurats i necessitats d'assistència. L'impediment de l'Any Social Obligatori és una tasca dels opositors a la conscripció; les reflexions entorn a un model (utòpic) de solidaritat pràctica, l'altra.

Traducció i notes: Patric

(1) L'Any Social Voluntari va ser implantat a la RFA l'any 1964, potenciat principalment per entitats i organismes de caire eclesial i benèfic. Les dones treballen a jornada completa durant un any cobrant 11.000 pessetes al mes. Aquest any "voluntari" s'ha convertit en requisit previ per a accedir a certs estudis del sector sanitari-assistencial.

(2) Segons diferents estudis econòmics, els presicionistes alemanys van permetre establir a la RFA 2.200 milions de marcs només a l'any 1987.

MOC - WRI

MOVIMENT D'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

SECCIÓ CATALANA DE LA INTERNACIONAL DE RESISTENTS A LA GUERRA

El Moviment d'Objecció de Consciència és una organització antimilitarista que es planteja com objectiu la desmilitarització de la societat i l'abolició de l'exèrcit, condicions ambdues, necessàries per assolir un futur sense guerres.

Actualment, molts dels recursos socials són abocats a satisfer necessitats militars, mostra evident d'una actitud irresponsable que fomenta la injustícia i escampa arreu la capacitat de destrucció.

L'Objecció de Consciència entén que davant d'aquesta realitat, és de dret, just i convenient: a) no participar dels valors que el militarisme proclama, b) no col·laborar amb els servilismes que aquests valors alimenten, c) lluitar des de la no-violència contra la presència i la proliferació militar en els diferents àmbits socials, i d) treballar per a que, en la resolució dels conflictes, s'avanci cap a una societat més justa, lliure i solidària.

El MOC, promou la insubmissió al Servei Militar i a la Prestació Social Substitutòria, l'objecció fiscal, l'educació per la pau, el rebuig a la militarització de la dona, la solidaritat internacional, el debat i la pràctica entorn a noves alternatives de defensa, així com tot de campanyes de caire antimilitarista i de resistència a la guerra.

La Internacional de Resistent a la guerra (WRI), és una organització que reuneix a un gran nombre de grups i col·lectius antimilitaristes i pacifistes de tot el món. Sota el lema La guerra és un crim contra la humanitat, la WRI es constitueix com un espai de solidaritat internacional entre els resistent de diferents països, coordinant accions i campanyes internacionals: de suport als "presos per la pau", de promoció de l'objecció de consciència, a favor de la desmilitarització i el desarmament, contra la conscripció, etc.. El MOC de Catalunya participa i és secció de la WRI, on hi aporta les experiències i reflexions d'aquí.

El MOC de Catalunya també està coordinat amb les entitats, grups i col·lectius dels Països Catalans i de l'Estat que treballen en els camps de l'antimilitarisme, de l'ecologisme, de la defensa dels drets civils, de la solidaritat ..., col·laborant amb ells, a partir de la pròpia tasca, en la recerca conjunta d'alternatives socials de caire més global.

Col·labora amb nosaltres,

... perquè hem nascut per ser lliures,
... i no soldats

FULL DE VINCULACIÓ

Nom i Cognoms.....Adreça.....
població.....codi postal.....comarca.....
telèfon.....Situació respecte al servei militar.....

- ☐ Desitjo vincular-me al MOC i rebre informacions i les convocatòries d'assemblees (modalitat lliure de quota).
☐ Desitjo vincular-me al MOC i rebre informacions, convocatòries d'assemblees, la revista MOCADOR i tenir dret a descomptes per la compra de material
☐ Quota mínima 1.000 ptes/trimestre o 4.000 ptes/any
☐ Quota de suport:.....
 Faré efectiu el meu pagament mitjançant:
☐ domiciliació bancària (Cal omplir la butlleta adjunta)
☐ ingrés al C/C 939-14 de l'agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar el resguard)

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom i Cognoms del titular.....

☐ compte número.....☐ Banc.....
☐ llibreta.....☐ Caixa.....

Agència núm.....Adreça agència.....

població.....codi postal.....

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin, fins a nova ordre, el rebut que al meu nom presentarà MOC-Casal de la Pau.

....., ade..... de 199....
(Signatura)

ADÉU PORTAAVIONS!

El propassat 24 d'octubre es va fallar el premi del concurs d'idees "QUÈ FARIES AMB EL PORTAAVIONS PRÍNCIPE D'ASTURIES". Les respostes i idees rebudes van sobrepassar el miler, i el premi consisteix en un viatge amb el vaixell "Sirius", de Greenpeace, en dates encara per confirmar.

Les deu idees premiades pel jurat representant de les entitats convocants del CONCURS D'IDEES "QUÈ FARIES AMB EL PORTAAVIONS PRÍNCIPE D'ASTURIES" han estat les següents:

El primer premi a la millor idea és compartit ex-aequo entre José Manuel Alonso Varea, de Barcelona i de 29 anys d'edat, i Alvaro Blas Garcia, de Vélez, Màlaga, i de 14 anys d'edat. José Manuel Alonso Varea ha presentat la idea de reconvertir el portaavions en un "Portacooperacions Euro-Arab de doble ús", entenent el doble ús com a pacífic i alternatiu, amb un primer ús de destinar-ho a iniciatives i projectes de tipus social, econòmiques i de relació entre les cultures europea i àrab com a plataforma de diàleg i intercanvi en els àmbits de desenvolupament científic, tecnològic, turístic i de comunicacions; que tingués un caràcter itinerant i gestionat per entitats de les dues riberes, nord-sud de la Mediterrània. I un segon ús per transport d'usuaris, grups de joves, nens; ajut d'emergències en cas de catàstrofes, com a transport de medicaments, aliments, etc.; i de control per assegurar

una Mediterrània desnuclearitzada i descontaminada.

L'altre primer per a Alvaro Blas Garcia, ha desenvolupat la idea de reconvertir el portaavions Príncepe de Asturias en una escola taller d'educació medioambiental dotant-lo de les següent instal·lacions: un museu de ciències naturals marines, un aquari, un observatori marí, un taller de productes alimentaris marins, centre de recuperació de fauna marina, observatori astronòmic, sala de mitjans audiovisuals i biblioteca marina.

Els altres vuit concursants premiats han estat els següents:

Maria Dolors Carreras Seuma, de Lleida i 39 anys d'edat, que ha presentat la idea de convertir el portaavions en un vaixell de la pau entre els pobles de la Mediterrània per fomentar l'intercanvi cultural i relacions institucionals; també en una escola de natura dedicada a l'estudi de l'ecologia marina; la pràctica d'higiene i salut física; i de banc de dades marines amb museu i biblioteca.

Lluís Bertran Rafeques de Vilafranca del Penedès i de 31 anys d'edat, que ha presentat un projecte d'una planta de desalinització, reconvertint l'aigua del mar pel mètode d'osmosis inversa en aigua potable i utilitzant-lo per abastir d'aigua dolça a totes aquelles poblacions costaneres on existís sequera.

Maria del Carme Comasolivas Comajoan, de Terrassa i 15 anys d'edat. Proposa reconvertir-ho en un vaixell

escola per l'estudi i la investigació de la biologia marina, amb laboratoris, biblioteca i sales àudio-visuals. Recorreria tot el planeta per l'estudi de tots els fons marins i acolliria alumnes de tot el món.

Josep Casanovas Malet, de Cervera i 38 anys d'edat. Ofereix la idea de convertir el portaavions en un "Centre de Convivència per a Joves de la Mediterrània" amb la participació de joves de tots els països costaners del Mediterrani (nord i sud) i on les participants aprenguessin en base a principis de llibertat, respecte a la diversitat, pau, cooperació i solidaritat entre pobles.

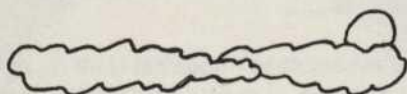
Les germanes Adhara Sanmartín Ajanill, de 5 anys i Nerea Sanmartín Ajanill de 8 anys de Madrid. Proposen convertir-lo en "Una gran Escola del Mar", on poguessin anar nens de tots els països del planeta, però una escola diferent, més divertida, on aprendrien a conèixer com es viu a altres llocs i on s'ensenyarien els costums i idiomes de tots els països.

Salvador Martí Puig, de Banyoles. Presenta la idea de reconvertir el portaavions en un "Porta-jocs Petit Príncep", on el portaavions seria un gran vaixell de jocs amb gronxadors, tallers de disfresses, cavalls de cartró on nens de 6 a 7o anys poguessin anar a jugar.

Xènia Garcia de Barcelona i de 12 anys. Proposa reconvertir-lo en un Centre d'Esplai que pararia un mes en cada ciutat costanera, i on hi hauria un centre per a joves on farien cursos de salvament, submarinisme, alimentació marina, estudis sobre fauna i flora marina, espècies en extinció. I un altre centre similar però per a nens més petits amb tallers de manualitats, cursets de natació, i estudis dels mars.

Finalment el treball col·lectiu presentat per la classe de 6è B de l'escola pública "Es Puig" de Sòller, Mallorca, amb edats compreses entre 11 i 12 anys, que han estat premiats per la qualitat tant temàtica com estètica dels dibuixos presentats.

CAMPANYA CONTRA EL COMERÇ D'ARMES (C3A)
Rivadeneyra, 6, 10. 08002-Barcelona.

DEMOCRÀCIA I TECNOLOGIA

En la tradició filosòfica existeix una polèmica entre la conveniència o no de la participació de totes les classes socials en la presa de decisions polítiques.

Els arguments en contra d'aquesta participació són les limitacions del saber -en minúscules- pròpies de la "Techne", en contraposició amb el SABER autèntic de la "theoria". Aquest raonament sorgeix en la Grècia antiga (segles VI i V a.C.) a causa de la discussió sobre la instauració de la democràcia com a règim polític.

Actualment observem com s'està produint una situació que cal analitzar i que pot ser molt similar a la que explicàvem.

Avui dia considerem superior el coneixement teòric davant el tecnològic. Per exemple, té una més gran consideració un tècnic que un operari. Cal matisar, perquè és possible que caiguem en l'error de considerar tecnologia només la de gran complexitat i relativament moderna; per tant, considerem saber tecnològic aquell que és fruit de l'experiència, sense necessitat d'entendre el perquè.

El nivell teòric és propi d'una minoria que coneix el perquè. Un dels problemes que pot generar aquesta situació en un sistema democràtic és que l'avenç tecnològic pot arribar a minvar la llibertat de l'individu. La impossibilitat d'abastar tot el coneixement teòric necessari per decidir en els diferents temes provoca la delegació en distints experts de camps puntuals. En aquest sentit alguns autors parlen d'"alfabetitzar" els individus d'una societat en les qüestions que planteja la ciència. Però tot i així, se segueix depenent dels experts, ja que serien ells els únics capaços de portar a terme l'alfabetització. Per exemple, és impensable que la jerarquia militar plantegi obertament els condicionaments, avantatges i inconvenients de l'evolució de la tècnica armamentística, adduint les famoses "raons d'estat" i "seguretat nacional".

Però és cert que els científics estan sotmesos a condicionants econòmics, tenint en compte l'alt cost que representa dur a terme una investigació. Per tant, les àrees a desenvolupar venen marcades, no només per les inquietuds

del científic, sinó en gran mesura pels interessos del finançador, que podem identificar amb les grans multinacionals i organitzacions de tipus estatal. En aquest sentit és significativa la quantitat de recursos destinats a la investigació militar en perjudici d'altres àrees més atractives pel científic. Així, tots percebem que els recursos que es destinen a resoldre els problemes ecològics fruit de la industrialització venen donats per la necessitat de mantenir un equilibri que permeti continuar produint, no per una especial sensibilitat cap a la natura. En bona mesura ha estat necessària una pressió per part de grups ecologistes, que han denunciat les conseqüències negatives. És difícil creure que aquestes no fossin conegudes pels dissenyadors de les tècniques; és més lògic suposar que aquests coneixedors, o estaments superiors -el finançador- silenciessin aquestes conseqüències.

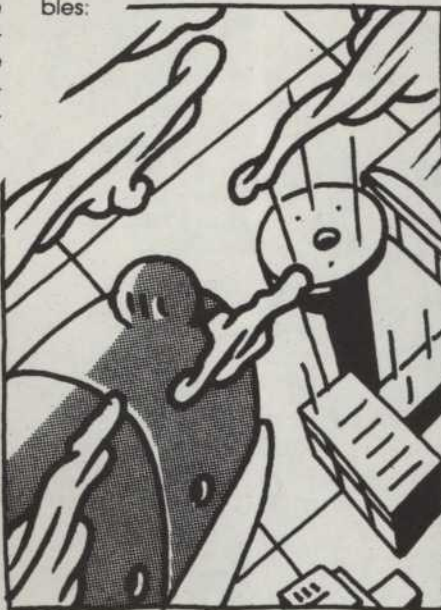
Fins aquí tenim un greu problema en el que tots/es hi estem implicats/des, ja que la falta d'informació sobre els diferents temes a desenvolupar per la ciència pot suposar una dependència dels abans anomenats experts, que poden sotmetre a tothom i menysprear dels demés des de la seva superioritat.

Sembla que serà necessari trobar un equilibri entre dos conceptes que, paradoxalment poden arribar a ser incompatibles:

l'avenç de la ciència i la tecnologia, amb totes les seves implicacions, tant bones com dolentes, i l'altra la democràcia com a concepte de participació de tots els individus en la presa de decisions.

Salut

Un que passava per aquí

LLIBRES

VICENÇ FISAS ARMENGOL: DEFENSA 2001. UNA PROPOSTA DE DEFENSA NO OFENSIVA PER A ESPANYA".

PUBLICACIONS DE LA FUNDACIÓ JAUME BOFILL / CENTRE UNESCO DE CATALUNYA. C/ PROVENÇA 324, PRAL. 08037 BARCELONA.

Farà gairebé tres anys que el MOCADOR del mes de juliol del 88 reproduïa un article que sobre "Defensa Alternativa" havia escrit Alberto Piris, coronel d'Artilleria per una altra revista. Recordo que vam decidir publicar-ho per la novetat que comportava, sobretot pel discurs d'un militar, la utilització d'expressions com la de "sistema de defensa no agressiu i no provocatiu" o "armes ofensives i armes defensives" sobre les quals molts de nosaltres erem totalment neòfits.

En el mateix exemplar de la revista ens feiem ressó d'un seguit de debats. Un d'ells, "Els antimilitaristes vistos pels militars" era protagonitzat per en Josep Delàs, un altre militar, en aquest cas a la reserva. Preguntat sobre els militars "no convencionals", com en Piris, confessà que la seva posició dins l'exèrcit, tant l'Espanyol com arreu del món occidental, és totalment minoritària i simbòlica.

Doncs bé, aquest any passat en Vicenç Fisas ha vist publicat un llibre seu "DEFENSA 2001. Una proposta de defensa no ofensiva per a Espanya". En Fisas tal vegada sigui un dels principals especialistes amb temes militars i que més ha treballat per la formació pacifista i antimilitarista amb la confecció d'una ampla i variada bibliografia de la que és autor i amb el seu treball al CIDOB a on coordinava el Departament d'Estudi de la Pau i dels Conflictes, al CIP-Centro de Investigación para la Paz- o a la Universitat per la Pau, per exemple. Amb aquest darrer volum posa sobre la taula un projecte destinat, més aviat, a

professionals del tema (llegiu militars). Ell sempre s'ha caracteritzat per projectar sobre la seva obra la ingent quantitat d'informació de que disposa. La qual cosa comporta que els seus treballs es converteixen en una font inesgotable de documentació a canvi de tenir una lectura densa.

Pels qui hem anat seguint de lluny el treball d'en Fisas la seva proposta ens pot haver agafat de sorpresa. Ell ens ho intenta explicar: cal "cercar un equilibri entre la profunda convicció personal que les armes i la força militar mai no produiran seguretat als pobles i l'inevitable sentit realista que ens obliga a recordar que només amb la convicció anterior no hem avançat mai pels camins de la desmilitarització, i que no hem estat capaços de transformar suficientment la realitat... Per arribar a un futur on els pobles puguin resoldre els seus conflictes sense armes i on la defensa no sigui militar, sinó socials, caldrà passar per diverses etapes, i l'establiment de les "defenses no ofensives" podria ser-ne la primera".

En conseqüència, el llibre parteix d'un principi absolutament possibilista. Ço és: el projecte que ens presenta és factible de realitzar sempre que es disposés de la voluntat política de tirar-ho endavant sense necessitat trencar amb cap dels condicionants actuals, tant interns (per ex.: la Constitució) com externs (la CEE, la OTAN...). A resultes d'això, alguns grups polítics, com Izquierda Unida, s'han interessat pel tema.

El contingut es distribueix en diversos apartats: un primer a on es fa un repàs de totes les propostes vingudes

d'arreu per modificar el model de política de seguretat amb projecció internacional. En un altre capítol s'afronta genèricament el tema de les amenaces i es concreta en la política de defensa espanyola per, seguidament, presentar el projecte DEFENSA 2001. Tot seguit es plantegen dos dels temes que m'han causat més impressió: com mantenir-se a l'OTAN amb els compromisos assumits i tirant endavant la proposta de defensa no ofensiva, i, finalment, com reconvertir els tres exèrcits per afrontar la nova política defensiva. Unes proposicions molt allunyades dels pressupòsits ideals amb que ens hem acostumat a moure'ns al llarg de tants anys quan el camí cap a la desmilitarització ha passat per la sortida i "desfeta" de l'OTAN.

Però més enllà del debat ideològic i estratègic que, tan de bó, pugui crear l'obra, en ella mateixa hi trobem un seguit d'informació gairebé inaccessible: la descripció més que detallada dels tres exèrcits, amb una relació de tots els seus efectius, les bases i el material disponible. Que, a més, ens expliqui quins compromisos s'han adquirit amb l'OTAN, que s'acompanyi d'una bibliografia temàtica, d'un índex analític i d'una relació de "Centres i Grups dedicats a l'estudi de la Defensa no Ofensiva" és més que suficient per justificar la seva compra.

JOSEP M. SOLÉ I SABATÉ, JOAN VILLARROYA I FONT: "L'EXÈRCIT I CATALUNYA (1898-1936). LA PREMSA MILITAR ESPANYOLA I EL FET CATALÀ" LLIBRES DE L'ÍNDEX.

Per acabar recomanar una altra lectura. No passa gaire sovint que apareguin dues novetats. "L'exèrcit i Catalunya (1898-1936)" és obra de dos historiadors, en Josep M. Solé i en Joan Villarroya, gairebé especialitzats en la primera meitat de segle i especialment, si ens fixem en la seva obra, en el període que s'inicia amb l'aixecament militar de juliol del 36 fins la postguerra immediata. L'obra en qüestió és un buidat de la premsa militar en el plaç de temps que ens porta de la pèrdua de la colònia de Cuba (1898) fins l'abolició d'aquest tipus de premsa pel govern de la II República. I tot centrat en els temes que feien referència a Catalunya. Una bona ocasió per refermar aquella mena d'intuïció que ens fa pensar que els militars espanyols no ens estimen.

ENCREUAT

HORIZONTALS

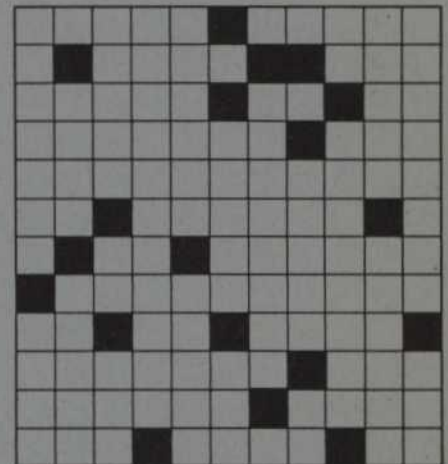
1. El cantautor català més tímid, que també és insumís (nom i cognom).
2. Conjunció copulativa. Estudiants pujolets i pro-PSS. Adverbi de temps que indica quan aniran a la mili o a la PSS els insumisos.
3. Un tresor sense vocals (retingudes per hisenda). El que diuen totes les mares d'Amnistia Internacional quan els comuniquen que el seu fill ha mort en un accident a la mili. Military Service (per als que llegiu la part d'Internacional).
4. Urani (serà radioactiu?). Al revés, els mesos de vida que guanyen els insumisos a la PSS. Rapat i sense vocals, com a la mili.
5. Insubmissió en la llengua dels arapaho.
6. Paraula clau de la insubmissió. Companys de pis i d'aventures. Consonant.
7. Poseu-hi una serp. Nota musical. Al revés, amb oli fa una salsa típica catalana. S'us ha acabat el chollo, militarots de tota mena!!!
8. Síncopa de "busca i captura" utilitzada per la pasma quan persegueix els insumisos.
9. Vocal anarka repetida. El MOC s'hi convertirà per poder acabar amb els números vermells. Diuen que només n'hi ha una, però en veritat n'hi ha milions.
10. Una revista alternativa (anunciada al Mocador 15). n3.
11. Els PUNXA diuen que "era un chaval supermajo y enrollao". El que farem amb el fetge de l'zquierdo.

12. Al revés, un impost d'abans de l'IVA. Trobades internacionals d'objecció de consciència. Un marcianet de l'exèrcit de terra.

VERTICALS

1. Molts insumisos soviètics ho són. Els fabricants d'armes dels dibuixos animats.
2. Cinquanta romans que han desertat de la legió. Ràdio televisió Okupa (alguns dia existirà). Ho és el Mocador.
3. Un ficus després de rebre l'impacte d'un míssil d'aquests que són bons per l'ecologia. Nota musical de les vaques. Molts "mocosos" hi estudien.
4. En Jordi Muñoz diria que "amb raó..."
5. Cap ... obligat, ni civil ni militar. Una de les primeres coses que et diuen a la mili.

6. Catalunya. La neu tapa la primera lletra de la capital aranesa. La llei aquella.
7. No fa un any que té el carnet. Al revés, la mili ja ho hauria estat si no fos per la insubmissió. Quan hi ha focs artificials, ho diu gairebé tothom.
8. Letònia. Irlanda. Del dret, el que fa un recluta amb les ordres dels comandaments, però del revés el que en fa la gent de Mili-kk. Policia Militar (pobre mongol).
9. Un altre policia militar, però del torn del matí. La ràdio lliure de Sant Andreu. Aquella mena de guardiola que legitima els governants d'avui en dia.
10. Els anarkos més enrotllats. En castellà, hi van justament els qui no tenen dos dits de front.
11. Ens donarà la raó. Algun dia ho estarà el Casal de la Pau.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

nom i cognoms: _____
 adreça _____ població _____
 codi postal _____ comarca _____ tfn: _____

Se subscriu a la revista MOCADOR per un període d'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de 1.000 pessetes (4 números) a pagar mitjançant domiciliació bancària.

Distingits senyors:

Banc/Caixa.....Agència.....Població.....
 Compte/Llibreta-núm.....
 Banc/Caixa domiciliat al carrer.....núm.....de.....
 Jo (Nom i cognoms).....
 domiciliat al c/pç.....núm.....de.....
 autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a.....de.....de 19.....
 (Signatura)

Envia aquest full a: MOCADOR-Casal de la Pau. Cervantes, 2, pral-1. 08002-Barcelona.

EL KLEENEX

desinformatiu per la lluita anti-militarista

Per què el Kleenex? Perquè el MOCADOR, com s'usa diverses vegades entre rentada i rentada, és una font constant de contagi. Amb un kleenex, en canvi, els microbis van de cap a les escombraries. Aquest és el principi del kleenex: tots els seus articles són d'un sol ús, i qualsevol similitud amb personatges de la "moguda" de la insubmissió no només és pura coincidència sinó que a més a més és casualitat.

Es confirma que el sector maoista del MOC-Sagrera vol canviar la l'ina tradicional d'acció seguida fins ara: la primera proposta és que el MOC deixi de definir-se com a no-violent i passi a l'acció poc-violenta.

Noves idees del servei d'intel·ligència de l'exèrcit per debilitar el moviment" primer va ser el consell de guerra per negariva al servei militar a Barcelona (van caure 13 mesos), després el consell de guerra de Sevilla per no incorporació a files (5 mesos). Ara li volen fer un consell de guerra a l'insubmis barceloní Joan Behncké Grönlundt per cognoms impronunciables (demanen 15 dies d'arrest domiciliari).

El sector més impacient del MOC-Barna, veient que la campanya d'insubmissió va per llarg, ha decidit tirar per la via ràpida per poder acabar amb els exèrcits d'una vegada: és per això que el Jordi C., el Marc, el Yon i el David han sortit a buscar les set boles de drac per demanar-li al drac Shéran que ho faci per nosaltres i així poder-nos dedicar a altres coses.

El dijous 31 d'abril tindrà lloc a la sala d'actes de la facultat de lletres de la UPC una xerrada-debat sobre objecció de consciència, prestació social i insubmissió. Hi intervendran:

Joaquim Manso, prestacionista del CNJC.
José Manuel Fiero, insubmis del MOC.

Degut al dèficit econòmic i al gran cost que suposa mantenir les tropes al golf pèrsic, els Estats Units han arribat a un acord amb la Coca-cola perquè patrocini l'operació bèl·lica, a canvi que els soldats llueixin al casc un anunci d'aquesta beguda. El ministre Serra, sempre atent a les novetats, ja ha entrat en converses amb els del Bollycao.

Per la seva banda, la multinacional Mc Donald's ha decidit comprar els cadàvers dels soldats ianquis que morin al golf pèrsic per intentar fer callar les crítiques que han sorgit darrerament arrel d'uns informes sanitaris. El delegat de Mc Donald's a Catalunya ha manifestat: "Nosaltres oferim carn de la millor qualitat".

Alarma a la redacció del Kleenex: la nevera del Casal està espatllada i, per tant, no hi ha cervesa. Tot sembla indicar que es tracta d'un sabotatge de l'equip de redacció del Mocador per tallar-nos la font d'inspiració.

Es confirma que arrel de la mani del 13 de gener contra la guerra del Golf, els parlamentaris d'Iniciativa no van poder tornar a les sessions del parlament fins passats 4 o 5 dies, a causa de forts dolors musculars i reumatismes diversos. (El que pot fer una passejadeta quan estàs acostumat a anar amb el Rolls amunt i avall, eh?).

D'altra banda, en Rafael Ribó ha posat una querella criminal contra un diari perquè va posar un foto de la mani en què se'l veia borrós. ("Hi vaig anar expressament per la foto, no hi ha dret que em facin això" -va declarar ahir, indignat, davant del jutge.)

El Kleenex descobreix la veritat del motiu de la dimissió del vicepresident del govern Alfonso Guerra: va sentir parlar que hi havia manifestacions contra la guerra i va pensar que la cosa anava per ell.

Davant la poca (nul·la) col·laboració rebuda per part de la gent, l'equip de redacció del Kleenex està pensant molt seriosament a passar de tot i despedir-se de tots vosaltres per sempre més. (Potser unes birretes al Glaciari o un sopar a l'Escondite ens podran fer canviar d'opinió, però és poc probable).

L'equip de redacció del kleenex no descarta la possibilitat de convertir-se en un espai fix del Mocador, i resta obert a la col·laboració espontània de tothom. O sigui, que qualsevol parida que se us acudeixi l'envieu al Casal, indicant sempre que és pel Mocador, però per a la secció Kleenex.